

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

11. PROSINCE 2005

Z obsahu:

Bůh Spasitel

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
23. listopadu 2005
- strana 2 -

Na tvůj příchod čekáme

Giuseppe Pelizza
- strana 4 -

Statečná Georgina

- strana 5 -

Francisco Castello

Mučedník pronásledované
katolické církve
ve Španělsku
- strana 6 -

O křesťanském umírání

Dopis P. Filipa
M. Antonína Stajnera
- strana 7 -

67. zázrak v Lurdech

- strana 8 -

Opravdu, skutečně a podstatně

Kardinál Avery Dulles TJ
o Eucharistii
- strana 9 -

Vášnivá milovnice pravdy

Edita Steinová - světkice
pro třetí tisíciletí
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (36)

Četba na pokračování
- strana 18 -

*Čeští a moravští biskupové na návštěvě
„Ad limina apostolorum“ (více viz str. 14)*

EDITORIAL

O působení sv. Jana Křtitele nacházíme zprávy u všech evangelistů. Z jeho vystoupení je zřejmé, že Boží Syn se před zahájením svého veřejného života nespokojuje s tím, co už je o jeho příchodu z dřívějších dob a knih obecně známo, ale posílá bezprostředně před sebou ještě zvláštního posla, aby jasně oznámil, že nadešla doba příchodu Mesiáše, který ho poslal před sebou, aby mu *připravil cestu*.

Ze zachovalých úryvků Janova kázání víme, že nikoho nešetřil, nikomu nelichotil a nikomu se nepodbízel. Jeho hlásání se nese spíše v duchu nesmlouvavé přisnosti. Neskryvá, že s příchodem Božího království je spojeno i vážné varování těm, kteří tuto skutečnost nechtějí vzít na vědomí. Slova o připravené sekeře a pálení plev nikoho nenechávají v té věci na pochybách. Vladař od něho slyší dokonce nekompromisní slova: „Není ti dovoleno...“ Jan vystupuje v duchu a v tradici starozákonních poroků. Plní své poslání důsledně bez ohledu na to, co mu to vynese. Nezanechal nám žádnou zprávu o tom, jakým způsobem se dověděl o svém poslání a o tom, co má hlásat a dělat, ale nepochybně jeho vystoupení předcházelo zcela konkrétní povolání, které se asi nelišilo od způsobu, jakým byli povoláni patriarchové sv. Josef a sv. Zachariáš a jakým byla o svém poslání informována svatá Panna z Nazareta.

Reakce na jeho kázání je značně rozdílná. Panovník odpoví tak, že proti němu použije svou moc: dá proroka nejdříve uvěznit a nakonec popravit. Náboženští předáci vystupují ze sebevědomé pozice, že jich samotných se jeho výzvy netýkají, ale pokládají za svou povinnost ho především „legitimovat“: „Kdo jsi? Jak to, že křtíš?“ Jeho odpověď je výmluvná: Nevšimajte si mne, ale toho, který přichází za mnou. Je větší než já!

Pokračování na str. 13

Každý týden liturgie nešpor předkládá prosíci církvi právě přednesený slavnostní hymnus z úvodu Listu Efezanům. Patří do okruhu tzv. *berakot*, tzn. „požehnáni“, která se objevují již ve Starém zákoně a kterým se dostane širšího rozšíření v židovské tradici. Jedná se o konstantní řadu chval, která stoupá k Bohu a ten je v křesťanské víře oslavován jako *Otec našeho Pána Ježíše Krista*.

A právě z tohoto důvodu je v naší hymnické chvále ústřední postava Krista, v níž se zjevuje a naplňuje dílo Boha Otce. Proto tři hlavní slova tohoto dlouhého a sevřeného *Kantika* nás vždy přivádějí k Synovi.

Vyvolení

Bůh *si nás v něm vyvolil* (Ef 1,4): je to naše povolání ke svatosti a k adoptivnímu synovství, a tedy k bratrství s Kristem. Tento dar, který radikálně přetváří náš stav jakožto tvorů, je nám nabídnut *skrze Ježíše Krista* (v. 5), což je dílo, které vstupuje do velkého Božího plánu spásy v oné láskyplné *dobrotivosti* (v. 6) Otce, o které Apoštol v dojetí rozjímá.

Milost

Druhé slovo po onom vyvolení (*vyvolil si nás*) označuje dar milosti. *Obdaril nás milostí ve svém milovaném Synu* (tamt.). V řečtině máme dvakrát stejný kořen *charis* a *echaritosen*, aby se zdůraznila bezúplatnost božské iniciativy, která předchází jakoukoliv lidskou odpověď. Milost, kterou nám Otec daruje v jednorozrozeném Synu, je tedy projevem jeho lásky, která nás zaplavuje a přetváří nás.

Přemíra

A zde je třetí základní slovo pavlovského kantika: má za svůj předmět vždy Boží milost, kterou *nám tak bohatě projevuje* (v. 8). Stojíme tedy před slovem plnosti, mohli bychom říct

Bůh Spasitel

– když použijeme jeho původní význam – u přemíry, u obdarování bez hranic a bez rezerv.

Účast na hlubokém tajemství

Dospěli jsme tak do nekončící a slavné hlubiny Božího tajemství, otevřeného a zjeveného skrze milost tomu, kdo je povolán milostí a láskou, přičemž k tomuto zjevení není

va svatého Irenea, velkého učitele Církve z II. století, který na několika ústředních stránkách svého traktátu *Proti bludům* rozvinul podrobnou úvahu právě o sjednocení uskutečněném v Kristu.

Křesťanská víra – říká – vyznává, že „je jen jeden Bůh Otec a jen jeden Kristus Ježíš, náš Pán, který přešel skrze celou eko-

možno dospět pouhým darem rozumu a lidských schopností. *Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to Bůh připravil těm, kteří ho milují. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží* (1 Kor 2,9–10).

Tajemství vůle Boží má svůj střed, který je určen k tomu, aby koordinoval všechno bytí a celé dějiny a dovedl je k plnosti, chtěné Bohem: je to plán *sjednotit všechno v Kristu* (Ef 1,10). V tomto „plánu“, řecky *oikonomia*, tedy v tomto harmonickém plánu architektury bytí a života se tyčí Kristus, hlava těla Církve, ale také osa, která *sjednocuje v sobě všechny věci na nebi i na zemi*. Rozptýlení a omezení jsou překonána a vytváří se *plnost*, pravý cíle plánu, který Boží vůle stanovila od počátku.

Sjednocení v Bohu

Stojíme tedy před velkolepým obrazem dějin stvoření a spásy, o kterém chceme nyní hlouběji rozjímat skrze slo-

nomii a sjednotil v sobě všechny věci. Mezi všemi věcmi je také člověk, Boží podoba. Sjednotil tedy také člověka v sobě samém, když se stal viditelným on, který je neviditelný, pocho-pitelným on, který je nepochopitelný, a člověkem on, který je Slovo“ (3,16,6: *Già e non ancora*, CCCXX, Milán 1979, s. 268).

Tak se stalo „Boží Slovo člověkem“ skutečně, nikoliv zdánlivě, protože jinak by „jeho dílo nebylo pravé“. Naopak „on je to, čím se jevil: Bůh, který sjednocuje v sobě prastarého tvora, jakým je člověk, aby zabil hřích, zničil smrt a oživil člověka. A proto jsou jeho díla pravá“ (3,18,7: *tamt.* s. 277–278). Ustanovil se za Hlavu Církve, aby přitáhl všechny k sobě ve správnou chvíli. V duchu těchto slov svatého Irenea se modleme: Ano, Pane, přitáhni nás k sobě, přitáhni svět a uděl nám pokoj, Tvůj pokoj.

Bollettino Vaticano 23. 11. 2005
Mezitulky redakce Světla
Překlad -lš-

Boží posel

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Urovnejte cestu Páně.

Evangelista Jan tě dnes zve opět za Janem k Betánii na druhý břeh Jordánu. Vypravili se tam poslové židovských předáků z Jeruzaléma, kteří jsou pověřeni, aby celou věc prošetřili. Naskýtá se ti tedy příležitost dovědět se více o Janově osobě i jeho poslání. Pros cestou Ducha Svatého, aby sis z tohoto setkání odnesl hojný duchovní užitek pro sebe i pro své drahé.

Janovo působení má tak velký ohlas. Co přivádí k Janovi tak četné poutníky? Můžeš se přesvědčit, že to není jen zvědavost a touha setkat se s nevědším prorokem ve velbloudí srsti. To nejdůležitější, co u něho hledají, je *křest na odpuštění hříchů*. Kdo si je opravdu vědom, jak velkým břemenem je tíže vlastních vin, chápe se příležitosti ke svému očistění i za cenu daleké cesty do zajordánské oblasti. Prožívají Janův křest jako opravdový svátek své duše. Takovou možnost jim dává Bůh poprvé a možná i naposled v jejich životě. Jak ty si vážíš Boží nabídky a jak využíváš příležitosti uslyšet s jistotou „Odpouštějí se ti tvoje hříchů“? Nezahanbuje tě horlivost Janových kajicníků?

Dnes však jsi svědkem jiného zájmu o Zachariášova syna. Jeruzalémské poselstvo nepřišlo odložit své hříchů. Zajímají se o osobu tohoto kazatele.

Kdo jsi? Za koho se pokládáš?

Není to důležitá otázka, kterou bys měl položit v prvé řadě sám sobě? Za koho se pokládáš? Nic nezapři a vyznej. Na upřímnosti, s jakou si odpovíš na tuto otázku, závisí míra, v jaké se otevřeš Boží milosti. Neznámená to, že bys měl hledat v sobě něco velkého a významného. Neboj se přiznat, že nejsi ničím. Podstatné je, zda se můžeš stát nástrojem v Boží ruce. Nebudeš-li mu překážet tím, že se budeš pokládat za to, čím nejsi, a připisovat si zásluhy za to, co jsi nezpůsobil ty, ale Boží milost, může si Bůh podle své vůle posloužit tvým slovem, tvým skutkem, tvým příkladem k prospěchu mnoha duší. Jan přiznává zcela otevřeně: *Nejsem Mesiáš. Jsem hlasem toho, který volá v pustině*. A jak vidíš, tento hlas působí velice blahodárně na četné zástupy.

Proč tedy křtíš? Ve skutečnosti se ptají: Jak to, že děláš to, co my neděláme? Proč nás provokuješ tím, že jsi jiný než my? Proč začali lidé chodit za tebou a ne za námi?

Janova odpověď je pádná a nesmlouvavá: Protože *neznáte Toho, který je uprostřed vás*. Tato slova neplatí jen proto, že zatím neviděli toho, koho Jan ohlašuje. Nepoznají ho ani poté, co se s ním mnohokrát setkají a střetnou. Nemohou ho poznat, dokud mu *neurovnají cestu*, dokud nevyrovnají klíčky neupřímnosti, pokrytectví a přetvářky, dokud nesrovnají pahorky domýšlivosti, ješitnosti, nedůtklivosti a pyšné sebelásky, dokud nevyplní údolí prázdnoty a malichernosti skutky upřímné zbožnosti, pokání a milosrdenství. Varován tímto výstražným příkladem sestup do vod Jordánu a pros Jana, aby ti svým křtem otevřel oči, aby tě nepostihlo, že budeš chodit slepě a nevšímavě kolem Ježíše, abys spatřil světlo, které přichází na tento svět, a také abys ho rozpoznával ve svých bratřích.

Smutná skutečnost, že ti, kteří byli poslání, aby *vydávali svědectví* o příchodu spásy, se setkávají s neuznáním a nepochopením, vyplývá z neschopnosti posluchačů poznat sám sebe a z neochoty poznat Toho, který je *uprostřed*, slyšet v hlasu svědka jeho hlas. Kamenem úrazu je požadavek víry a obrácení. Kdo si může myslet, že taková výzva se ho netýká nebo je pro něho dokonce nepřijatelná? Můžeme si klást podmínky, že výzvu k urovnání cesty pro Pána přijmeme jen tehdy, když nám bude vyhovovat osoba toho, kdo ji z Božího pověření přináší? K tomu, abychom s pokorou a upřímností uznali, že jsme hříšní a že nastal čas pokání, nemůžeme si klást vlastní podmínky a požadovat mimořádné důkazy. Jestliže Jan není hoden Pánu rozvázat řemínky u střevice, za koho se můžeme pokládat my, ať máme jakékoliv postavení?

Místo abys hloubal nad legitimitou proroka, obrať tedy svou pozornost k sobě samému. *Je-li to, co hlásá, dobré, drž se toho*, ať je to kdokoliv. *Nezhášej plamen Ducha, nepohrdej prorockými dary*. Bylo by více než bláhové nedbat na skutečnost, že *příchod Pána je blízko*. Přinese radostnou zvěst, chce obvázat ty, jimž puká srdce a oznámit zajatým propuštění. Ale protože se potká i s těmi, kteří ho nechtějí přijmout, také *přiloží sekeru ke kořeni a odstraní stromy, které nenesou ovoce*.⁽¹⁾ Je-li jisté, že přijde, a přijde do vlastního, není čas o tom pochybovat, ale přičinit se ze všech sil, aby se nesetkal s tím, že ho jeho *vlastní nepřijali*. Ber si proto příklad nikoliv z farizejských vyslanců, ale z pokorných kajicníků, kteří putují k Jordánu s jediné správnou otázkou: *Co máme dělat?*⁽²⁾

Straň se zla, ať se objevuje pod jakoukoliv tvářností.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 3,9; ⁽²⁾ Lk 3,10

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 61,1–2a.10–11

Duch Pána, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu chudým, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí jáším v Hospodinu, má duše plesá v mém Bohu, neboť mě oblékl v roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít své setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a sláve přede všemi národy.

2. čtení – 1 Sol 5,16–24

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte (Bohu). Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všecko zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností. Sám Bůh pokoje kěz vás dokonale posvěti. Ať si uchováte ducha naporušeného a duši i tělo neposkvřené pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

Evangelium – Jan 1,6–8.19–28

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. A toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho tázali: „Kdo jsi?“

Vyznal to a nezapřel. Vyznal:

„Já nejsem Mesiáš.“

Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“

Řekl: „Nejsem.“

„Jsi ten prorok?“

Odpověděl: „Ne.“

Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“

Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: ‚Urovnejte cestu Pánu‘, jak řekl prorok Izaiáš.“

Někteří z poslů byli farizeové. Ti se ho zeptali: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten prorok?“

Jan jim řekl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánku.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

INSTRUKCE O KNĚŽSTVÍ A HOMOSEXUALITĚ

Kongregace pro katolickou výchovu vydala instrukci o kritériích, jež se mají uplatňovat při posuzování povolání u kandidátů kněžství s ohledem na jejich možnou homosexualitu. Dokument zdůrazňuje, že kněz svátostně reprezentuje Krista jako Hlavu, Pastýře a Ženicha Církve: proto musí být celý život kněze ožíván darováním celé jeho osobnosti Církvi.

Ve světle celého učení Církve se potvrzuje, že nelze přijímat do seminářů a ke svěcení ty, „kdo praktikují homosexualitu, jeví hluboce zakořeněné homosexuální tendence nebo podporují tzv. gay-kulturu“.

„Povolání je darem božské milosti, přijímá se skrze Církve, v Církvi a pro službu Církve,“ říká se dále. Samotné přání být knězem nestačí, neexistuje právo na svěcení. Je povinností Církve rozlišovat kvalifikaci u kandidáta bohosloví, doprovázet ho v letech jeho formace a povolání ho ke svěcení tehdy, usoudí-li se, že potřebné kvality skutečně má.

Dokument dále upřesňuje povinnosti biskupa, rektora a spirituála semináře. Především však odpovědnost za svou formaci nese kandidát sám; musí se podrobit prověřování všech uvedených osob a nesmí nic nečestné skrývat.

CWN - Res Claritatis

LENIN NA HŘBITOV

Tělesné pozůstatky Vladimíra Iljiče Lenina mají být přemístěny z mauzolea na hřbitov. Zasazuje se o to pravoslavná církev. Metropolita Kyrill prohlásil, že mumifikování Lenina, tak jak se praktikuje v mauzoleu na Rudém náměstí, je z náboženského hlediska nepřijatelné. Také prezident Putin prohlásil v září, že Leninovy ostatky budou přemístěny na hřbitov.

Kath-net

Na tvůj příchod čekáme

Na co čeká dnešní člověk? Co očekává od života? Co v něm hledá? Za čím by se vydal na cestu? A především, co ho nutí, aby každý den vstal a začal nový den svého života? Tu a tam slyšíme obvyklé – „trochu zdraví“ nebo – „více peněz“, což mají být prostředky k dosažení jiných věcí. Bohužel, mnoho lidí na tyto otázky odpovídá také – „prostě nic“. Dosáhnout jakési pohody v co největším počtu hodin života nemá větší smysl než prodloužit pocit uspokojení a ukolébání vyvolaný nudou. Dnešní člověk neočekává vlastně nic a je nasycen sám sebou, zabývá se jen svým dobrým fyzickým pocitem a kondicí, což má být obdivuhodný vynález poslední doby.

Podle posledního průzkumu velký počet lidí pokládá za užitečné, že existují různí mágové a šarlatáni jim podobní. Očekává se od nich velké dobrodění, snad přímo zázraky.

Bohužel tato houževnatost ve vyhledávání kontaktů s okultisty, věštcí, čaroději a léčiteli všeho druhu a všech barev, čím více jsou esoteričtí, tím lépe, odhaluje velkou nejistotu a špatně skrývanou touhu uhasit vlastní úzkost a zakrýt neúctu k sobě samému.

Je to paradox, že v době, ve které věda zaplavuje člověka takovými jistotami a ve které člověk dosáhl blahobytu dosud nevidaného, šíří se taková lačnost po esoterice, spojená s velkou chutí vysázet velké sumy peněz na stůl šarlatánů, kteří mají schopnost obloudit své klienty v jejich

zaslepené touze, že u nich najdou svou budoucnost a velký profit.

Hledání vnitřního blahobytu je pouze skrytá a stejně tak zhoubná forma egoismu. Hledání vnitřního klidu je jistě jednou z největších sil, které jsou uloženy v naší přirozenosti. Ale člověk a jeho snažení dostat se do popředí a vyniknout není odpovědí na jeho tužbu, protože člověk je stvořen od Boha a pro Boha a má v sobě touhu po věčnosti a nekonečnu. Člověk je bytost, kterou ovládá velká otázka a nepokojné očekávání. Také ona nuda, která charakterizuje naši dobu, je důkazem, že ani hmotné statky, ani pou-

hé sebeuspokojení nemohou utišit touhu po věčnosti, která v nás přebývá.

Pravou vnitřní blaženost je možno dosáhnout pouze sebedarováním, otevřeností pro druhé, v přijímání života, ve schopnosti obětovat se pro druhé. Člověk je tvor, který žije z mezilidských vztahů a nachází sám sebe právě v tom, že umí zapomenout na sebe. Tisíciletá škola svatosti v Církvi to ukazuje velice jasně a Duch Svatý nepřestává vyučovat i současného člověka této tak prosté a tak vznešené pravdě.

Doba adventu jako očekávání Vánoc nás uvádí do kouzla očekávání a připomíná nám, že chceme-li se radovat ze života, musíme se znovu naučit žasnout nad tím, co jsme schopni slyšet jako neslychané a co je schopné naplnit naše srdce, aby se zachvělo radostí a zajásalo. V adventu čekáme na Toho, který nás očekává.

Bůh se ještě neodvrátil od člověka, naopak, čeká na náš návrat. Protože celý život s jeho vrcholy i propastmi, s jeho radostmi i nadějemi je dobou návratu k Bohu. Bůh nám neslibuje ráj na zemi, ale tím, že se stal člověkem jako my, obtížil se naší slabostí, stává se solidární s naším očekáváním a naším strachem. A protože ví, že člověk, který svou budoucnost staví jen sám na sobě, může najít jen zklamání, ponořil se do našeho lidství a stal se sám naší budoucností, jediným smyslem, který může překročit hranice času a dát nám onu věčnost, kterou je on sám. Když se nám představuje jako slabounké dítě položené v jeslích, zaručuje nám, že pokaždé, když se skláníme nad maličkým, přibližujeme se k němu, který je Pánem dějin. Proto čekáme na jeho příchod.

*Z Maria Ausiliatrice 11/2003
přeložil -lš-*

ZJEVENÍ V MARMOŘE

„Nastal čas pokání a návratu k Bohu. Lidská pýcha je hlavní kořen všeho zla.“ To je podle agentury „Spiritdaily“ hlavní obsah poselství, které od roku 1991 přichází z Kanady ze selského dvora Marmora ve státě Ontario, 120 mil východně od Toronta.

Lidé se mají připravit na příchod „Krále světa“. 30 000 lidí, kteří připutovali na toto místo, bylo svědkem slunečního zázraku. Místem mimořádných úkazů je desáté zastavení křížové cesty, na kterém je Pán zbaven svých šatů a obnažen. Místní církev k fenoménu nezaujala ani kladné, ani odmítavé stanovisko. Jedno je jisté: svět potřebuje obrácení, obnovu víry a lásky. „Modlit se a modlit a vydat ze sebe to nejlepší,“ to je poselství Matky Boží z Marmory.

Kath-net

Statečná Georgina

Georgina Hamyandová žije ve vesnici Liso v Zambii v Africe. Při prvním rozbřesku vyráží na pole se svými osly Jackie a Mercy. Ale zvířata jsou paličatá, zvedají hlavu a hrabou kopyty. 45letá žena jim něžně klade ruku na šíji, hladí je a domlouvá jim. Oslí se uklidní a dají se zapřáhnout. A za chvíli jdou poslušně na pole a táhnou pluh, který vede jejich paní. Vyorávají v půdě brázdu za brázdou. Již šest roků obdělává Georgina se svými zvířaty tato pole. Je za to bohatě odměněna. Má doma uloženy pytle s kukuřicí, narovnané až pod střechu.

Je to lepší než dřív. Předtím nebylo žádné nářadí. Muse-la žebrot u cizích o půjčení vo-la. Platila za to kukuřicí, která potom rodině scházela. A měla ho k dispozici jen dva dni a moh-la obdělat jen malou část pole. Tak jako kdysi jí daří se ještě dnes mnoha rolníkům v Zambii: „Protože nemají tažná zvířata, nemohou půdu řádně obdělat a ta leží ladem,“ říká *Salomon Phiri*, vedoucí rozvojového referátu diecéze Monze, k jejímž 21 obcím patří také Liso. Na mnoha místech sklízejí rolníci proto méně a potravin se nedostává. Když přijdou delší sucha, nedostatek je ještě větší. „I my jsme mnoho let trpěli hladem, bylo mi líto zvláště mých dětí. Měla jsem pro ně místo kukuřice jen nezralé mango ze stromu.“ Vypomáhala si vařením piva a výrobou dřevěného uhlí, aby aspoň tři děti mohly chodit do školy. „Raději méně jíst, jen aby vychodily školu a měly naději na práci.“ Chce umožnit školní docházku i těm dětem, které nyní vychovává: šest synovců a vnučků ve věku od 4 do 17 let, jejichž rodiče zemřeli na Aids. Musí se o ně starat sama, protože také její muž zemřel docela mladý. Po jeho smrti se vrátila z města do svého rodiště. Ale přijali ji až po tzv. „očistění“. Břítvou byla tetována na hrudi. „Horší než ta bolest bylo by zůstat mimo společenství.“ Někdy musí vdovy pro tzv. očistění spát se svým švagrem. To jako věřící katolicka rozhodně nechtěla.

Navíc ztratila svou vlastní rodinu. Po otci zdědila pole, jen tažná zvířata k pluhu chyběla.

Jednou později viděla jednoho rolníka, který k tomu používal osly, a byla překvapena: „Osly možno zapřáhnout snáze než voly, taková zvířata bych také chtěla.“ Bez prostředků, ale s velkým odhodláním hledala cestu, jak je získat. Účastní se pomocného projektu. Chtěla by založit

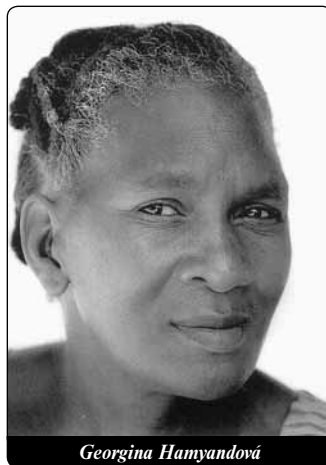

Osel bývá někdy dost paličatý ...

„klub spořitelů“. Ale ženě v roztrhaných šatech nikdo nedůvěřuje. Když už tomu přestávala věřit, doslechla se o středisku pro zemědělství v Chikuni, kde vyučují malorolníky chovu a péči o osly. Centrum je udržováno z prostředků rozvojového referátu diecéze Monze za přispění katolického misijního díla Misereor. Protože tam vyučují jen celé skupiny, hledá Georgina spolčovatele. Najde je díky pomoci katolického fará-

Georgina dnes obdělává půdu vlastním párem chovných oslů

Georgina Hamyandová

ře. V Chikuni se nejdříve naučí, jak osla chovat a krmit. Není k tomu potřeba mnoho. V nouzi stačí suchá tráva. „Ale musíme si na školení přinést vlastní stravu.“ Když jsou zásoby zkonsumovány, vracení se do Liso a šetří jídlo na další týden. „Pak bylo cvičení s osly Jackie a Mercy. Učíme se například, jak zvířata uklidnit před zapřáhnutím do pluhu. Postroje musí vyrovnat nepravidelné kroky zvířat, aby se jejich síla přenášela rovnoměrně na pluh. Chomouty musí sedět tak, aby zvířata při chůzi nedřela.“ Vyzbrojeni těmito znalostmi mohou si lidé z Liso odvést domů čtyři osly. Dva samce a dvě samice. Jejich dorost bude brzy sloužit rolníkům. „Tak si můžeme odchovat více potřebného dobytka,“ vysvětluje *Lennert Malimo*, vedoucí zemědělské školy. Chovný pár Jackie a Mercy si bere na starost Georgina. Postavila jim na louce stáj se žlabem na krmění. Pár se cítí dobře a má už tři hříbata. „Brzy bude mít u nás

každý své osly.“ Ale dokud je zvířat málo, půjčuje Georgina i druhý držitel zvířata ostatním rolníkům.

Většinu času věnuje Georgina polím. „Když přijde déšť, mohu hned začít orat a sít.“ Dva týdny obdělává pole se svými čtyřnohými pomocníky. „Oráme ráno a večer, kdy se méně potíme.“ Přes den se Georgina stará o ostatní práci, domácnost a psy. Má deset štěnat, která chce vyměnit za slepice. Dvakrát týdně vaří Georgina pro irského misionáře, cesta pralesem k němu trvá čtyřicet minut. V těch dnech opatruje nejstarší neteř 15letá Karolína své sourozence a dává jim jíst. I ostatní děti pomáhají. 10letý Luando jezdí s jedním oslem čtyři kilometry k nejbližší studni pro pitnou vodu. „Nyní mohu dětem penězi, které dostanu od faráře a za prodej sklizně, zaplatit školné a koupit školní uniformy.“ Za jeden rok vypěstovala 1 620 kilo kukuřice. Dvě třetiny úrody spotřebuje rodina, jednu třetinu prodává překupníkovi. Platí málo, ale lepší něco než nic. „Abych mohla jít sama na trh, potřebovala bych káru,“

... po práci je však čeká odměna

posteskne si Georgina. „Šetřím si na ni.“ Ale to trvá, protože po zaplacení všech výloh jí za rok zbude sotva 80 euro. Z toho musí platit léčení dvou sirotek, kteří jsou HIV-pozitivní. „V nemocnici říkají, že děti mají pít každý den mléko, ale na to už nezbyvá.“ Ale přesto je spokojena. Teď už má dost kukuřice a méně hladu v chýši. Po práci dostanou osli odměnu. Georgina jim dá misku arašídů. „Chutnají jim,“ říká a plácá mlaskající zvířata vděčně po zádech.

Z Christ in der Gegenwart 11/2005 přeložil Iš-

Francisco Castello

Narodil se 19. dubna 1914 nedaleko Alicante po dvou sestřích jako třetí dítě. Jen několik týdnů po jeho narození zemřel jeho otec a matka se třemi dětmi se rozhodla odstěhovat se do severního Španělska. František je velice živé, nespoutané a inteligentní dítě, jeho povaha není jednoduchá. Matka vychovává své děti v hluboké víře: modlí se společně a mnoho hovoří o tajemstvích víry. Ve třinácti letech v období puberty prochází František krizí víry, ale málo o ní hovoří. Navštěvuje nedělní bohoslužby, ale nechodí ke zpovědi ani k přijímání. 1929 zcela neočekávaně zemřela jeho matka. Byla to pro děti velmi obtížná doba plná utrpení. Ve svém zoufalství zasvětil se všichni tři sourozenci Matce Boží.

R. 1930 již jako 16letý maturuje František s vyznamenáním. Několik měsíců nato prodělá o prázdninách duchovní zážitky, který poznamená celý jeho další život: pod vedením jednoho jezuitského kněze se zúčastní ignaciánských exercicií. *Byly to dny velké duchovní radosti a já děkuji Ježíši za útěchu, kterou mi daroval, za spásné obrácení, které ve mně způsobil. Pater Galan se stane jeho duchovním vůdcem. On mě naučil, že lidi pro Boha je možno získat jen obětí a modlitbou.*

Apoštol

Krise víry je překonána, ve Františkovi se probudí velká misijní horlivost, která se projevuje velmi konkrétně: pracuje pro rozšíření farních exercicií, motivován přirozeně svou vlastní silnou zkušeností. Jeden mladý jezuita P. Vallet vypracoval model pro farní exercicie, které působí velmi úspěšně, zvláště při duchovní obnově mládeže. Je to zkrácený koncept exercicií sv. Ignáce, který místo třiceti trvá jen pět dní. Tím je umožněna účast velkému počtu zájemců. Cílem P. Valleta je úplná rekristianizace španělské společnosti a z toho vycházejí řešení velkých sociálních a hospodářských problémů. Pro četné zájemce z řad mladých je zřízeno sdružení Svaz mladých křesťanů Katalánska. František se pro toto sdružení bezmezně angažuje a organizuje duchov-

ní obnovy. Plody jsou zřejmé: stále více mladých se připojuje, aby svůj život, svou práci, svůj volný čas uspořádali ve shodě s Bohem.

Na univerzitě se František cítí velmi dobře. Především chemie ho nadchla. R. 1937 získá vysokoškolský diplom. Jeden jeho spolužák z té doby vzpomíná: *Předával nám na univerzitě překypující život. Zamíchal se mezi kolegy, i když to nebyli křesťané a propadli materialismu. Kde se objevil, tam zavládla radost. František byl dynamický, velice podnikavý a miloval všechno krásné. Měl na své přátele velký vliv.*

Po skončení studia dostal místo v Leride v továrně na umělá hnojiva. Po večerech vyučoval bezplatně v továrně a v dělnické čtvrti.

Ve stínu násilí

Politická situace se na počátku třicátých let silně přiostrila. R. 1931 byla svolána republi-

Francisco Castello

ka. To znamenalo konec katolické monarchie, král opouští zemi. Ale následují časté změny vlády a žádoucí stabilita se nedostavuje. Katolická církev novou vládu uznala, ale brzy konstatuje, že je vystavena systematickému pronásledování. R. 1936 propuká občanská válka, která trvá až do roku 1939. Pak až do roku 1975 je Španělsko totalitním státem pod vedením generála Franca. Ale vraťme se do roku 1936. František se nezapojuje do politických debat: *V posledních letech lidé, kteří mohli lidi vést k Bohu, tento úkol zanedbávali. Přenechejme jim jejich záležitosti. Já budu chodit od domu k domu a sbírat přihlášky na exercicie. Kdyby tato věc více pokročila, vypadala by politika zcela jinak.*

V květnu se František zasnoubil s Marií Pelegriovou, mladou ženou, kterou velice miloval. Oba si přáli založit opravdu křesťanskou rodinu. Jeho sestra dosvědčuje: *V otázkách čistoty byl František nekompromisní... Radil nám pokud jde o naše oblékání a poukazyval na to, že v této oblasti můžeme zavdat příležitost k hříchu.*

DOPIS NA ROZLOUČENOU P. GALANOVI:

Milý otče!

Piši Vám tento dopis poté, co jsem byl odsouzen k smrti. Poprava bude provedena za několik hodin. Jsem klidný, velice klidný. Budu za krátký čas na věčnosti! Děkuji Bohu, že mi daruje smrt, která mi dává velkou možnost zachránit svou duši. Mám sešit, do kterého jsem zapisoval myšlenky a nápady, které jsem dostal. Rád bych Vám ho předal, je to moje intelektuální závěť... Modlím se za Vás. Mnoho pozdravů mým přátelům v Pravii.

Francisco

Těším se na to, že jdu do nebe! Jsem zcela klidný a spokojený s tím, že nyní zemřu. Řekněte mým přátelům, že na ně čekám na onom světě.

„Nemějte o mne starosti!“

1. července 1936 je František povolán k vojsku a přidělen do pevnosti Leida. Jen několik dnů nato padne pevnost do rukou marxistického vojenského výboru a na Františka se začínou hrnout neštěstí. V noci na 21. července je brutálně vytržen ze spánku a odveden spolu s dalšími 20 zajatci do vězení. Důvod: *Jste fašista.* Ve skutečnosti se jednalo o pronásledování katolíků, a protože mocipáni nechtěli mít mučedníky, označili je prostě za nepřátele státu.

Bylo zde jen malé okénko a žádné hygienické zařízení. Jeden spoluvězeň vzpomíná na Františka: *Všechnu svou důvěru vložil na Boha, měl stále dobrou náladu. Měl spoustu nápadů, jak nás rozveselit a jak strávit čas. Večer měl malou promluvu o smyslu křesťanského života. Svým příbuzným mohl psát krátké dopisy: Vede se mi dobře, nemějte o mne starosti, nic mi nechybí.*

Prosil své kolegy z továrny, aby vypovídali v jeho prospěch. Oni však trpí strachem a prohlásí, že osud zločince je nezajímá. Tato reakce Františka velice zranila. A přece: *I když mě pokládali za svého nepřítel, prokážu jim tolik dobra, kolik jen můžu. Kéž je Bůh osvití a otevře jejich oči pro pravdu.* Jeden z jeho příbuzných, rovněž marxista, mu doporučuje, aby napsal prohlášení, ve kterém se zřeká své víry a své dřívější angažovanosti v katolickém hnutí. *Ne – je Františkova odpověď. Ztrácíš tímto návrhem čas, já jsem raději ochoten pro svou víru zemřít.*

„Jsem katolík.“

12. srpna je František přemístěn do krajského vězení. Chodí od cely k cele, hledá odvážně vězně, založí pěvecký sbor (!) a opět se stará o zaplnění času: organizuje turnaje v šachu a v dámě. Jeden spoluvězeň vzpomíná: *V naší cele vedl modlitbu růžence a zpěv eucharistických písní. Přemlouval vězně, aby se vyzpovídali*

DOPIS SNOUBENCE MARIÍ NA ROZLOUČENOU:

Milá Marie,

Naše životy byly spojeny a Bůh chtěl, aby byly opět odděleny. Obětuji mu lásku, kterou pociťuji k Tobě, lásku hlubokou, čistou a vážnou. Ubohá Marie! Napadá mě něco zvláštního: neoplkávám svůj život, naplňuje mě velká vnitřní radost. Měl bych psát smutný dopis na rozloučenou, ale nemohu. Jsem zcela naplněn radostnými myšlenkami jako v předtuše nádhery, která mě čeká. Rád bych Ti napsal, jak velice Tě miluji, chtěl bych vyjádřit něhu, kterou k tobě chovám, štěstí, být Tvůj. Ale to je pro mě nyní druhořadé. Udělám velký krok. Chtěl bych Ti něco říct: Můžeš-li, vdej se. Z nebe budu žehnat tvému manželství a tvým dětem. Nechtěl bych, abys plakala. Buď na mě hrdá. Miluji Tě.

Francisco

PS: Nemám už čas napsat víc.

u jednoho uvězněného kněze. Po jednom těžkém výslechu mi řekl: „My zůstaneme vždy odsouzenými fašisty... naše obětí je Bohu příjemná, a to se počítá.“

Ráno 29. srpna 1936 byl František odveden k soudnímu přelíčení na radnici. Obrátil se na nás s úsměvem na rozloučenou. Když jsme byli večer uzavřeni do svých cel, modlili jsme se růženec za všechny, kteří nás opustili.

Rozhovor mezi předsedajícím soudcem a Františkem ukazuje zcela jasně, o co v tomto procesu jde: Co odpovíš na dokumenty, které tě usvědčují, že jsi fašista? – Já nejsem fašista. Nikdy jsem se nepřidal k žádné politické straně. – My máme důkazy. U tebe v domě a ve tvém stole v továrně byly nalezeny knihy, které dokládají tvoje styky se dvěma fašistickými zeměmi. – U mne v laboratoři byly jen vědecké knihy. Protože jsem chemik, učil jsem se německy a italsky to, co mi mohlo pomáhat v práci. Neměl jsem žádné jiné zájmy než o další profesionální vzdělávání. – Uzavřeme to. Jsi katolík – Ano, jistě, jsem katolík. Tato slova vyvolala v sále velký nepokoj. Ozvaly se hlasité výkřiky: Nevinen,... svobodu, ... osvobodit!

Veřejný žalobce žádal trest smrti. Ve slovu, které dostal ke své obraně, František řekl: *Jestliže je to zločin, být katolík, pak jsem rád tímto zločincem, protože v tomto životě není většího štěstí než zemřít pro Krista. A kdybych měl tisíce životů, všechny bych mu je odevzdal a neváhal bych ani na okamžik. Děkuji vám tedy*

za možnost zajistit si svou věčnou spásu.

Všichni, kteří byli ten den odsouzeni, byli zavřeni do temného sklepa. Jeden z odsouzených byl krátce před popravou omilostněn: *Každý z nás vykřičel všechnu svou nenávist a zoufalství. Jen František zůstal klidný. „Poslyšte, mládenci, každý z nás by se měl připravit a poručit svou duši Bohu. A měli bychom svým rodinám říct Nashledanou.“ Pak vzal papír a tužku, posadil se na kamennou lavici a dal se do psaní.*

Večer téhož dne bylo šest odsouzených naloženo do auta. František zanotoval Věřím a všichni zpívali s ním. Jeden milicionář ho udeřil do tváře, aby ho umlčel. Odsouzení zpívali dále: *...věřím v život věčný... Před hřbitovem vystoupili z nákladáku, objevila je jedna skupina zvědavců. Mezi nimi našel František svou sestru Terezii – pohledem se spolu rozloučili.*

Popravčí četě řekl: *Ještě okamžik, prosím. Všem vám odpouštím a chtěl bych vás pozvat na dostaveníčko na věčnosti. Ozval se rozkaz – Pal! František zvolal: *At' žije Kristus Král!**

* * *

11. března 2001 byl Francisco Castello na náměstí Svátého Petra prohlášen za blahoslaveného.

Připravil -lš-

Pramen: *Okružní list opatství Sv. Josefa z Clairval*, 21 150, Flaviigni-sur-Ozerain.

O křesťanském umírání

Dopis P. Filipa M. Antonína Stajnera

Draží bratři a sestry, milí přátelé, v Adventě si připomínáme čtvrtý příchod Krista, nejprve v Těle, pak ve svátostech, v umírání a ve vzkříšení na konci světa. Církev vždy dbala na dobrou přípravu na všechny příchody Ježíšovy do tohoto světa. Kladla zvláštní důraz i na dobrou přípravu na smrt a prokazovala láskyplnou péči trpícím. Odedávna učila „Ars moriendi“ – umění dobře umírat, a nutně to spojovala s „Ars vivendi“ – umění dobře žít.

Měl jsem staršího přítele, byl to velmi hodný člověk. Po předčasné smrti svého otce v padesátých letech se neoženil, aby mohl živit svoji maminku. Byl zbožný a každou neděli chodil do kostela, ale svátosti desetiletí nepřijímal. Kolem 70 let se u něho rozvinula rakovina. Navštívil jsem ho v nemocnici právě ve chvíli, když mu metastáze přerušily bederní míchu a přestal chodit. Ve zmatku a s úzkostí v očích se ptal: „Co se to se mnou děje?“ Řekl jsem mu na rovinu: „Pane Tůmo, přišel čas, abyste Pánu Bohu složil účty ze svého života.“ Pokorně se po létech vyzpovídal. S panem doktorem jsem domluvil okamžitý převoz do blízké komunity sester. Tam měl dobrou i odbornou péči, duchovní zázemí a naprosto volný přístup pro příbuzné a známé. Když ten týden umíral, byl jsem u něho celý den. V okamžiku smrti jsem mu udělil svátostné rozhrěšení s plnomocnými odpustky, a protože odcházel na věčnost při plném vědomí, mluvil jsem k němu jednoduše o dobrém Ježíši a Jeho milosrdenství. Během několika vteřin pro něho přišla sama Královna nebes s andělským doprovodem. Držel jsem umírajícího za ruku, v níž pomalu dohasínal tep...

Pan Tůma nebyl zdaleka jediným poutníkem do věčnosti, kterého jsem provázel. Byl jsem

častěji volán k umírajícím do nemocnic, ústavů a tzv. domovů důchodců i do samotných domovů, abych posloužil svátostmi, modlitbou a slovem útěchy a naděje.

Před čtyřmi měsíci jsem se sám vrátil z téměř pětíměsíčního pobytu v nemocnici. Byl jsem na oddělení dlouhodobě intenzivní resuscitační péče. Nestalo se, že by někdo z pacientů odešel uzdraven, pouze dva pacienti byli přeloženi na léčebnu dlouhodobě nemocných. Téměř všichni mí spolupacienti se vydali na cestu do márnice a na věčnost. Měl jsem na pokoji vždy nějakého souseda. Zpočátku vrchní sestra počítala, že jsem prvním kandidátem na poslední cestu. Stála nade mnou s ošetřující sestrou. Měl jsem oči zavřené, nehýbal jsem se. Jen jsem slyšel rozsudek: „Ten do večera nevydrží!“ To se několikrát opakovalo, dokud nezasáhl pan primář, který přinesl dobré výsledky mých laboratorních testů. Bylo vidět, jak personál bere smrt jako pravidelnou součást své pracovní náplně.

Občas ke mně přijela bílá zástěna a za ní připravovali tělo mého spolupacienta k převozu do márnice. Dvě hodiny ještě zůstal se mnou. Pak přijel vozík s umělohmotným víkem a vedle mě bylo najednou prázdné místo. To se odehrávalo v mé blízkosti. Už dopředu jsem využíval přítomnosti mé drahé sestry pečovatelky, aby mi zvedala ruku k podmínečnému rozhrěšení pro všechny, na kterých jsem viděl posla smrti. Jejich umírání bylo tak smutné a někdy velmi bolestivé v naprosté osamocenosti. Umíral tak i patnáctiletý chlapec nebo čtyřicetiletá maminka tří dětí. Hodně jsem proto plakal. Bylo mi líto umírajících, pozůstalých i netečnosti některých zaměstnanců. „Protože se rozmůže nepravost, ochladne láska mnohých,“ říká Pan Ježíš. ►

► Za svých studií ve Spojených státech jsem chodíval celebrovat mši svatou k misionářkám Lásky (bl. Matky Terezy). Jejich pacienti s AIDS vyznávali: „My si ani tak nepřejeme žít jako spíše zemřít v Lásce.“ Jejich srdci se dotýkal skutečný domov.

S Boží pomocí se mým přátelům podařilo obstatat pro mě potřebné přístroje, a tak jsem se mohl vrátit do domácí péče, do křesťanského prostředí nadpřirozené Lásky, v které nalézám svůj skutečný domov. Jsem vděčný Pánu Bohu, Panně Marii i milujícím bližním, že mohou být s nimi a také diktovat tento dopis a očekávat veliké věci od velikého Krále.

*Ze srdce Vám žehná
P. Filip M. Ant. Stajner*

NOVÝ EVROPSKÝ EXPORT

Od 1. do 10. prosince agituje delegace evropského parlamentu v Jižní Americe za omezení vlivu katolické církve, aby zde uvedla v život tzv. „reproduktivní zdraví“ neboli zákonem podporované potraty. Je to akce tzv. „Meziparlamentního fóra pro rozvoj národů“ a „Katolíků pro svobodnou volbu“, dvou nejvýznamnějších skupin, které se zasazují o všeobecné „právo na potrat“. Delegace se chce setkat se zástupci vlád a parlamentů a vyzvat je, aby „vyvinuli tlak na ty země, které ještě zakazují potraty“. Jižní Amerika je posledním takovým kontinentem. Švédské „Sdružení pro sexuální výchovu“ se zaměřilo hlavně na Kolumbii. Přitom tím nejdůležitějším záměrem je útok na katolickou církev. Nesmírné finanční prostředky EU, které by měly být věnovány na odstranění hladu a bídy, se vynakládají na zabíjení nenarozených. Tyto prostředky byly v posledních letech ztrojnásobeny. Církev se má stát předmětem obecné nenávisti jako překážka nového „pokroku“ a lidských „práv“ a „svobod“.

Kath-net

67. zázrak v Lurdech

Katolická církev uznala oficiálně jako zázračné uzdravení italské ženy Anny Santaniellové, která v roce 1952 navštívila Lurdy. Během pobytu na tomto poutním místě zcela zmizelo její těžké srdeční onemocnění. Je to 67. osoba, které se dostalo v Lurdech zázračného uzdravení.

Její onemocnění – tzv. Builaudova choroba – začalo již v dětství. Jednalo se o revmatický zánět srdeční chlopně. Nemocný touto chorobou má obtíže s řečí, je neschopný chůze, trpí těžkými astmatickými záchvaty, modrají mu tváře a rty, na nohou se tvoří těžké otoky. Je-

Anna Santaniellová v době těžké nemoci

jí bratr zemřel na tuto chorobu ve 29 letech, a sestra ve 33.

Dnes 94letá Anna Santaniellová řekla novinářům:

„Děkuji Pánu a Madoně, nevím, proč se tak velké milosti dostalo právě mně. Když jsem byla ještě dítě, vysvětlili lékaři mé matce, že mám srdeční chorobu. Moje matka prosila lékaře, aby mi nic neříkali. Nechtěla, abych měla strach, že mám stejnou nemoc jako moji sourozenci.“ (...)

„Moje dětství a mládí bylo poznamenáno obětmi a odříkáním. Stala se pro mě obtížná i školní docházka, protože každý krok znamenal dýchač potíže.“

Vedlo se mi stále hůře, čím jsem byla starší, tím více jsem byla upoutána na lůžko. Nemohla jsem vůbec dýchat. Lékaři mi nedávali žádnou naději.

Stále jsem však vyzývala Pannu Marii, která mě volala, abych přišla do Lurd. Řekla jsem brat-

rovi, že je to moje poslední přání – navštívit toto poutní místo. Moje rodina byla rozhodně proti a říkala, že cestu nepřezijí, ale já jsem z posledních sil na tom trvala. Odcestovala jsem proti vůli příbuzných na odpovědnost lékaře a kněze. Byla jsem tam dopravena na lehátko, protože jsem nemohla chodit.

V Lurdech jsem řekla všem, že jsem přišla proto, že jsem poslušná k Pánu.

Sestry mě ponořily do lázně. Voda byla ledově studená, ale já jsem ihned pocítila, jako by mi v hrudi explodovalo něco horkého, jako by se ve mně zcela obnovil život. Po několika minutách jsem mohla sama vstát. Odmítla jsem pomoc nosičů, kteří nesli nosítka: Řekla jsem jim, aby pomáhali jiným nemocným, protože já si zcela stačím sama. Dívali se na mě udivení a nechtěli tomu věřit. Napřed jsem nemohla udělat ani krok, byla jsem na pokrači smrti, a nyní po ponoření do vody, která pramení na místě, kde Bernadetta viděla svatou Pannu, jsem opět nabyla všechny své síly.

Jeden přítel mi po návratu domů poradil, abych zašla k odborníkovi. Obrátila jsem se na slavného profesora Dogliot-

94letá Anna Santaniellová

tiho z Turína. Vyšetřil mě a konstatoval, že jsem zcela zdravá, že nemám prázdnou chorobu a moje srdce pracuje zcela normálně. Nevěděl, jak si to má vysvětlit, když se seznámil s dokumentací, kterou jsem s sebou přinesla.“

„Již v roce 1964 byl můj případ uznán v Lurdech za mimořádné uzdravení. Od té doby jsem nepožila nikdy žádný lék. Nyní vyhlásil v neděli 6. listopadu arcibiskup Gerardo Pierro v Salernu, že církev uznala toto uzdravení za lidsky nevysvětlitelné, tedy zázračné.“

„Nedaleko mého domku je malý kostel. Trávím v něm mnoho času na modlitbách. Modlím se za můj národ, za kněze, za mladé lidi, aby se vrátili na správnou cestu.“

Vždycky prosím Madonu, aby mi pomáhala. Před dvěma a půl roky jsem spadla z žebříku, když jsem chtěla očistit lampu. Zlámala jsem si stehenní kost. Lékaři mi řekli, že budu muset půl roku ležet a pak budu odkázána na invalidní vozík. Já jsem se obrátila na Pannu Marii a začala jsem chodit bez berlí. Pro mne je to druhý zázrak.“

*Podle Il Giorno
připravil -lš-*

KAMPAŇ NA PODPORU HOMOSEXUÁLŮ

To, co je v očích Hospodina zavržením ohavností, stává se součástí státní výchovné propagandy v tradičně katolickém Bavorsku. Ministerstvo kultury podporuje kampaň na podporu homosexuálního životního stylu. Pod heslem „Jsme tu pro tebe!“ se má agitovat mezi mladými lidmi, kteří jsou ještě nerozhodní a nejistí. „Můžete být »homo«, jen když chcete!“ Za akcí stojí sedm transsexuálních lobby. Mnichovský školský referát je pověřen stát se jejich koordinačním partnerem. Rodičům jsou zasílány dopisy, ve kterých jsou „šťastné a rozesmáté homosexuální dvojice“, které se usmívají i z plakátů a bilbordů.

Kath-net

Opravdu, skutečně a podstatně (dokončení)

Když tedy místo a kontury hostie nejsou Kristovy, naskýtá se otázka: Můžeme říct, že Krista neseme v procesí nebo že je uložen ve svatostánku? Jíme skutečně jeho tělo a pijeme jeho krev? Ano, odpovídá svatý Tomáš. Pohybujeme s ním, jíme ho a pijeme, nikoliv však v jeho vlastních dimenzích. Pohybujeme s ním, jíme ho a pijeme v jeho eucharistickém způsobu existence, nakolik jeho přítomnost spadá v jedno s jeho uchopitelnými vlastnostmi neboli „akcidenty“ chleba a vína. Žádné násilí způsobené svátostným způsobem nemůže jemu samému uškodit, protože fyzické vlastnosti hostie nejsou jeho fyzické vlastnosti ani rozměry.

Kristova přítomnost v Největější Svátosti je tedy ověřitelná intelektem, který přijímá ve víře Boží slovo.⁽⁷⁾ Tuto přítomnost můžeme také nazvat svátostnou, protože způsoby chleba a vína ukazují na to, kde je přítomno Kristovo tělo a jeho krev. Jsou to znamení nebo svátostí reality, která je v nich přítomná.

Eucharistická přítomnost, ať je jakkoliv skutečná, neruší onu nepřítomnost, o které mluví Ježíš při poslední večeři, když se loučí se svými učedníky. Eucharistie je památka jeho historické přítomnosti zde na zemi a záruka jeho návratu ve slávě, kdy pak budeme schopni vidět ho tak, jak je. Z toho vyplývá, že Kristova přítomnost v této svátosti je jedinečná a tajemná. Mistři ducha nás varují před upřílišněnou zvědavostí, protože náš rozum může být takovým tajemstvím také poněkud zmaten. Je proto lépe prostě přijímat Kristova slova, slova Písma a Tradice a slova učitelského úřadu Církve, který nám říká to, co musíme vědět: „Kristus je skutečně, i když neviditelně, přítomen v této svátosti.“ Jeho přítomnost je taková,

že chléb a víno po proměňování jsou skutečně a podstatně jeho tělo a jeho krev, i když je to jiný způsob jeho existence než jeho přítomnost v nebi.

Přístupme nyní k „snižujícím bludům“. Tridentýský koncil je někdy kritizován, že se příliš soustředil na ty způsoby, jakými je Kristus přítomen v liturgii. Podle Pavla VI. a 2. vatikánského koncilu je Kristus v liturgii přítomen nejméně pěti dalšími způsoby: ve společenství, když se sejde k modlitbě, v Božím slově, když je hlášáno, v knězi, když slaví liturgii, ve svátostech, když jsou udílány, a konečně v hostii a v kalichu, které jsou při mši obětovány.

Jak tvrdí tito autoři, je přítomnost Krista v těchto posvěcených způsobech jen jedním

z pěti způsobů a nemělo by se tvrdit, že je to jediná skutečná přítomnost. Ve skutečnosti, tak se domnívají, měla by být svátostná přítomnost podřízena jeho přítomnosti v Církvi, jejímž je svátostným znamením. Neboť neučili nás snad Augustin a Tomáš, že účel svátosti je jednota Církve jakožto mystického těla? Někteří teologové začali na základě toho tvrdit, že první Kristova přítomnost je přítomnost ve společenství, které se shromáždilo.⁽⁸⁾

Podle učení Církve jsou rozličné formy Kristovy přítomnosti účinné a důležité, ale přítomnost v Eucharistii všechny ostatní přesahuje. Asi 15 let před 2. vatikánským koncillem obrátil Pius XII. pozornost ke čtyřem způsobům, jakými je Kristus přítomen v liturgii, ale učinil tak nikoliv bez toho, aniž by nejdříve jasně konstatoval, že tyto druhy přítomnosti nejsou všechny

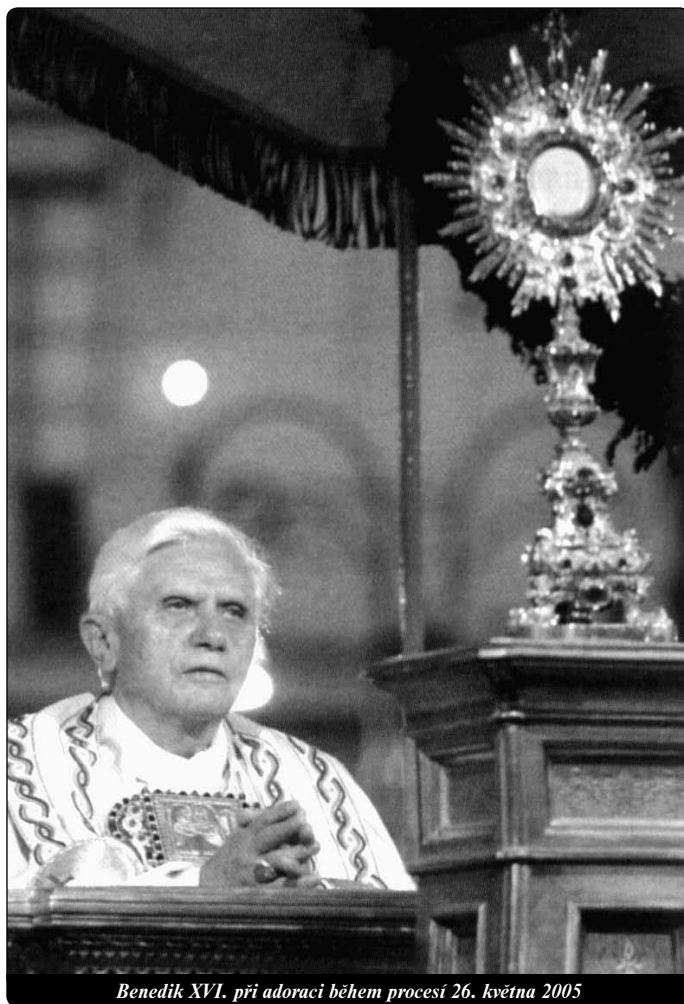
na stejné úrovni. Božský Zakladatel Církve – jak píše papež – je „přítomen především v eucharistických způsobech“⁽⁹⁾.

Pavel VI. ve své encyklice z roku 1965 uvádí podobný výčet, ale k seznamu Pia XII. připojil ještě pátý prvek: Kristovu přítomnost v hlášaném slovu⁽¹⁰⁾. Nepřipouští však nejmenší pochybnosti o tom, která z těchto přítomností je nejdůležitější. Po výčtu mnohých forem Kristovy přítomnosti prohlásil: „Ale jiný, zcela zvláštní důvod, proč je Kristus ve své Církvi přítomen, je svátost Eucharistie, a proto tato svátost ve srovnání s ostatními svátostmi je více vnitřní, pokud jde o klanění, krásnější co do smyslu a obsahu a světlejší co do podstaty. Obsahuje totiž Krista samotného a v jistém smyslu je naplněním duchovního života a cílem všech svátostí (srov. *Mysterium fidei* 39).

Tato přítomnost – říká Pavel VI. – se nazývá „skutečná“ nikoliv ve vylučovacím smyslu, jako by jinde „skutečná“ nebyla, nýbrž v přesahujícím smyslu, protože je podstatná, neboť Kristus je v ní přítomen celý a nedotčený (*Mysterium fidei* 39). Podstatnou přítomností celého Krista přesahuje Eucharistie přechodnou a virtuální přítomnost v křestní vodě, v jiných svátostech, v hlášení Božího slova a v nositeli církevního úřadu, jehož jednání představuje Krista.

Jako by této autority nebylo dosti, můžeme konstatovat, že 2. vatikánský koncil říká v konstituci o liturgii, že Kristus je „přítomen především (maxime) v eucharistických způsobech“ (SC 7). A papež Jan Pavel II. ve své encyklice o Eucharistii (2003) říká, že „kontempletovat Krista znamená umět ho rozpoznat všude, kde se objeví v mnohotvárných způsobech jeho přítomnosti, ale především v živé svátosti jeho těla a krve.“⁽¹¹⁾

Mezi přítomnostmi Krista v Eucharistii a ve shromáždění nebo v údech je velký rozdíl. Shromáždění věřící jsou –

Benedik XVI. při adoraci během procesí 26. května 2005

za určitých podmínek – spojení mysticky Boží milostí. Přebývá v nich Duch Svatý, ale zachovávají si svou vlastní identitu. Nejsou předpodstatnění, nepřestávají být sebou samými, aby se proměnili v Krista.

Církev jako mystické tělo se nikdy nemůže povznést k důstojnosti Krista v jeho specifickém těle, které se narodilo z Marie Panny, zemřelo na kříži a vládně v nebeské slávě. – Toto tělo je podstatně přítomno v Eucharistii, nikoliv ve společenství. Je velký rozdíl mezi způsobem, jakým se klaníme Kristu, a úctou, jakou chováme k svatým.

Někteří teologové, kteří tíhnou ke snižování, jsou toho názoru, že Kristova přítomnost v Církvi je intenzivnější a důležitější než přítomnost v konsekrovaných způsobech, protože cílem Eucharistie je výstavba Církve jako Kristova těla.⁽¹²⁾ Omyl, který se v tom skrývá, je zřejmý, když pomyslíme na vtělení. Ježíš se stal člověkem, aby zemřel na kříži a vstal z mrtvých, ale z toho nevyplývá, že Bůh je ve společenství vykoupěných přítomen intenzivněji než ve vtěleném Synu, nebo že se má naše úcta více soustřeďovat na křesťany než na Krista Pána.

Druhý argument, který se pokouší stavět Církev výše než Eucharistii, vychází z názoru, že Církev je všeobecná svátost, která v sobě obsahuje všech sedm svátostí včetně Eucharistie. Oni tvrdí: Církev nemůže dát to, co sama nemá. Ale tento argument nebere v úvahu jednu skutečnost: Církev neslouží svátostmi z vlastní moci. Tak jako ostatní svátosti i Eucharistie je Boží dar. Navíc Církev je tvořena z Eucharistie. Věřící jsou jedno tělo, protože mají účast na jednom chlebě, kterým je Kristus, Pán (1 Kor 10,17). A tak můžeme s Janem Pavlem II. říct: „Budu-li Eucharistie Církev a Církev koná Eucharistii, vyplývá z toho, že souvislost mezi nimi je velice úzká“ (EE 26).

POSTOJE AMERICKÝCH KATOLÍKŮ

76 % katolíků USA zastává názor, že mohou být dobrými křesťany, aniž by navštěvovali pravidelně nedělní bohoslužby. Většina amerických katolíků nepokládá stanovisko učitelského úřadu církve ve věci rozvodu a kontroly porodnosti za závazné. Na prvním místě stavějí Kristovo zmrtvýchvstání, pak mariánskou úctu a pomoc chudým. Šetření prováděl katolický deník National Catholic Reporter.

ŽEHNÁNÍ HOMOSEXUÁLNÍCH SVAZKŮ

Švédské luteránské společenství chce v budoucnosti provádět oficiální žehnání homosexuálních svazků. Hlasoval pro to jejich nejvyšší orgán. Pokládá to za krok vstřícnosti vůči lidem, kteří byli zatím diskriminováni. Homosexuálové však požadují, aby jejich „sňatky“ byly stejně slavnostní a samozřejmé jako svazky mužů a žen.

Kath-net

Třetí myšlenkový proud, který má sklon snižovat reálnou Kristovu přítomnost v Eucharistii, vychází z personalistické fenomenologie, která byla v době 2. vatikánského koncilu v módě. Protože tato fenomenologie se soustřeďuje na mezilidské vztahy, odpovídá tato škola myšlení osobní existenci a lidským vztahům.

Teologové tohoto zaměření odmítají myšlenku podstaty, zvláště pokud se aplikuje na Eucharistii. Ta je pro ně zcela obyčejnou hostinou. Říkájí: – Také v přirozené rovině je večeře s přáteli něco víc než jen jídlo a pití. Je to důvod

k upevnění mezilidských vztahů. Podle jejich názorů se něco podobného děje i v Eucharistii. Když nás Pán zve na svou večeři, dává chlebu a vínu nový význam, stávají se z nich efektivní symboly jeho lásky. Tyto prvky jsou změněny natolik, že dostávají nový význam a nový účel. Proto bychom měli spíše mluvit o „transsignifikaci“ a „transfinalizaci („převýznamnění“ a „přecílení“).⁽¹³⁾

Tyto pojmy mohou být podle nich sporné a těžkopádné, a tedy rétorické a nejsou o nic lepší než „transsubstanciací“. Ale jsou to prý přinejmenším prosté a nezaludné pojmy. Význam a účel

Průvod Božího Těla v italském Serviglianu

doznávají v Eucharistii změnu: znamenají duchovní stravu a duchovní společenství s Kristem a bratry a sestrami. Tato alternativní terminologie nás však nemůže uspokojit, protože nám neříká vůbec nic o tom, co se děje s posvěcenými způsoby.

Pavel VI. zdůraznil ve své encyklice *Mysterium fidei*, že chléb a víno jsou schopny přijmout nový význam a novou účelnost, protože obsahují novou realitu. Změna významu a účelu je závislá na předchozích ontologických proměnách (MF 46). Můžeme vstoupit s Kristem ve Svátosti do osobního vztahu a Kristus s námi, protože je ve Svátosti skutečně a osobně přítomen bez ohledu na to, zda tomu věříme a zda si to uvědomujeme nebo ne. Eucharistie není znamení, ale Osoba, která existuje vlastním právem jako každá jiná osoba.

V šedesátých letech nadhodil jeden holandský teolog otázku, zda by skutečná přítomnost zůstala v posvěcených hostiích i tehdy, kdyby celé lidstvo na následek nějaké katastrofy zahynulo. Tvrdil že ne, protože podle jeho názoru může tato osobní přítomnost existovat jen na základě vzájemného setkání svobodných a rozumem nadaných bytostí.⁽¹⁴⁾ Tento teolog zřejmě zaměňuje dva významy „přítomnosti“. Existuje totiž *vnitřní přítomnost*, tak jako je v těle *přítomná duše* nebo jak je Kristus přítomen v eucharistických způsobech. Je však také takový význam přítomnosti, která znamená, být přítomen pro druhé. Z těchto dvou je vnitřní přítomnost ta základní a podstatná. Redukovat skutečnou přítomnost na onu druhou je zkracující, a kdo to zastává, odchyluje se od katolické víry a katolické církve, která tvrdí, že reálná přítomnost Krista v Eucharistii je objektivní a nezávisí na tom, jak to kdo akceptuje.

Důsledkem nových eucharistických teologií, které vznik-

SLOVENSKÁ EUROMINCE S KRÍŽEM?

Slovensko bude zřejmě první stát v Evropě, který bude mít na svých euromincích náboženský symbol, až přijme jednotnou evropskou měnu. Národní banka pořádá prostřednictvím telefonu a SMS průzkum, na základě kterého padne poslední rozhodnutí v půli prosince. Rozhodnutí přísluší generálnímu guvernérovi banky, ten však bude veřejné mínění respektovat. Slovensko chce přijmout euro k 1. lednu 2009.

USA: MARIÁNSKÁ ÚCTA - BOOM U NEKATOLÍKŮ

Stále více protestantů v USA objevuje význam Matky Boží. Podle nejnovější studie projevuje se u protestantů stále v rostoucí míře postoj, který na přiměřené mariánské účtě nevidí nic špatného. Tito nekatolíci mariánští ctitelé se dívají na Matku Boží jako na toho, kdo vede věřící ke svému Synu. Episkopální pastor James Lyon označil Pannu Marii za „přímlyvkyni Božího lidu“ a „vzor odevzdanosti a poslušnosti“ pro všechny křesťany.

Kath-net

ly během 2. vatikánského koncilu a krátce po něm, bylo, že se postupně vytratil zájem o Nejsvětější svátost. Všechna pozornost se soustředila na slavení mše. V mnoha farnostech a řeholních domech bylo náhle odbouráno svátostné požehnání. V některých kostelích bylo pro přechovávání Nejsvětější Svátosti vybráno místo, které připomínalo spíše komůrku než kapli. Pokrokoví vykladači namlouvali věřícím, že účel Nejsvětější Svátosti není v tom, abychom se jí klaněli, nýbrž abychom ji přijímali, jako by se tyto dvě věci vylučovaly.

Učitelství úřad proti těmto negativním tendencím vždy vystupoval a dokonce je zavrhoval. I když Tridentýský koncil byl srozuměn s tím, že účelem Eucharistie je zpřítomňovat oběť na kříži a být pokrmem pro věřící, trval koncil na tom, že Nejsvětější Svátost se má uctívat i mimo mši svatou a být předmětem adorace (srov. Denz. 1643.1656). Popírat to by znamenalo, že se popírá skutečná přítomnost Krista v této svátosti.

Již v roce 1965 mluvil Pavel VI. jednoznačně o tom, že Nejsvětější Svátost má být přechovávána s největší úctou na význačném místě v souladu s liturgickými zákony, věřící ji mají během dne navštěvovat, mají dostávat příležitost k slavnostnímu uctívání a k procesím za radostné účasti lidu (srov. MF 55.66-68).

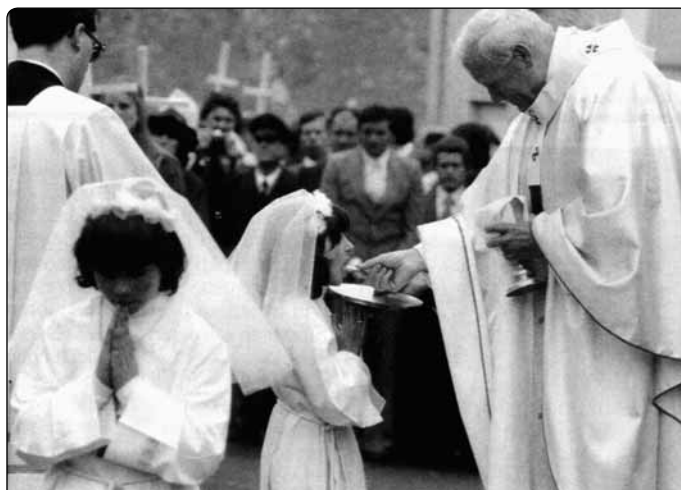
Jan Pavel II. se pokoušel v četných spisech podnítit k důstojnému slavení Eucharistie a k eucharistickému kultu mimo mši svatou. Ve své encyklice z roku 2003 vyjádřil svou spokojenost se skutečností, že na mnoha místech se poskytuje denně větší prostor k adoraci Nejsvětější Svátosti, ale také si posteskl, že jsou místa, kde byla eucharistická adorace zcela zrušena (EE 10): „Úcta vzdávaná Eucharistii mimo mši svatou má pro život Církve nesmírnou cenu. Taková úcta je úzce

spojena se slavením eucharistické oběti. Kristova přítomnost pod svátostnými způsoby, které se uchovávají po mši – přítomnost trvá, pokud trvají způsoby chleba a vína – vyvěrá ze slavení Oběti a směřuje k svátostnému a duchovnímu společenství. Je věcí pastýřů, aby povzbuzovali, mimo jiné osobním svědectvím, k eucharistické úctě, zvláště k výstavu Nejsvětější Svátosti a k uctivému zastavení před Kristem přítomným pod eucharistickými způsoby“ (EE 25).

Papež sám trávil celé hodiny před Nejsvětější Svátostí a mnoho jeho nejlepších intuic se zrodilo právě zde v těchto chvílích modlitby. Podobně jako sv. Alfons z Liguori, kterého rád

cituje, byl papež přesvědčen o nesmírné ceně, jakou má přebývání v adoraci před Nejsvětější Svátostí. Eucharistie je nedocenitelný poklad. Nejen slavení, ale také přebývání před ní mimo mši svatou nám umožňuje, abychom z ní čerpali jako z pramene milosti (srov. EE 25).

A právě tomuto papežskému povzbuzování můžeme děkovat, že výstav Nejsvětější Svátosti a hodiny adorací dostaly nový impuls. Tato praxe nezmenšuje nijak touhu po svatém přijímání, naopak ještě ji podněcuje. Prodlužuje a posiluje plody aktivní účasti na mši svaté. Mimoto představuje vyjádření víry katolíků v plný význam skutečné přítomnosti. Tím, že Pán zůstává v této svátostné formě mezi

Jan Pavel II. podává první sv. přijímání dětem při své návštěvě v Sotto, 23. 4. 1981

námi, plní svůj slib, že *zůstane až do konce světa* (Mt 28,20) u své Církve.

A i když tajemství skutečné přítomnosti překračuje možnosti našeho chápání, není to přesto žádná záhada. Je to útěchyplné znamení lásky, moci a geniality našeho božského Vykupitele. Chtěl vstoupit do niterného sepětí s každou generací a chtěl to uskutečnit takovým způsobem, který odpovídá naší duchovně-tělesné podstatě.

Formy utiňování hladu a žízně, které tak velice připomínají starý Izrael, byly i pro méně učené všech dob významuplné, protože symbolizují potravu a duchovní občerstvení, které svátost poskytuje.

V jiné rovině připomínají ukřižování Krista, který pro naši spásu prolil svou krev. A konečně symbolizují věčnou hostinu blažených v nebeském Jeruzalémě. Tato symbolika o mnoha vrstvách má jedinečnou moc chovat v živé paměti minulost, proměňovat přítomnost a předjímat budoucnost, protože opravdově, skutečně a podstatně obsahuje našeho Pána v průběhu dějin.

*Z 30giorni 9/2005
přeložil -lš- (zkráceno)*

Poznámky:

(7) Tomáš Akv. SS III, q. 76 a. 7.

(8) Podle Judith Marie Kubicki jsou prvními autory názoru, že církev je svátost a první místo Kristovy přítomnosti ve světě, Karel Rahner, E. Schillebeeckx a Piet Schoonenberg..

(9) Pius XII. *Mediator Dei* 20.

(10) Pavel VI. *Mysterium fidei* 36.

(11) Jan Pavel II. *Ecclesia de Eucharistia* 6.

(12) Viz F. Gerald Martin in *America* 182, 14.3. 2000.

(13) Jedná se např. o Jeana de Bacciocchiho a holandského jezuitu Pieta Schoonenberga.

(14) Piet Schoonenberg *The Real Presence in Contemporary Diskussion, Theology Digest* 15 (Spring 1967).

Vášnivá milovnice pravdy

Edita Steinová – světice pro třetí tisíciletí

Argentinská filozofka Inéz Riegová de Moine napsala knihu o patronce Evropy Edítě Steinové. U příležitosti německého vydání této knihy odpovídala autorka na otázky agentury ZENIT:

Jak jste se dostala k Edítě Steinové?

Byl to zcela neočekávaný dárek, tak jako mnoho věcí, které se dějí v našem životě. Před několika lety – byla jsem tehdy studentkou filozofie – daroval mi můj otec, nadšený katolík, její první životopis „Hledání Boha“. S léty ve mně rostl zájem o filozofické dědictví této

z vlastního života oslavu pravdy, přičemž pravdu Kristovu spojila s pravdou filozofickou tak nádherným způsobem, jak to zatím udělalo jen velmi málo lidí. Její otevřený, silný, disciplinovaný a neúplatný duch nepodléhal věcem, nýbrž se postavil bezvýhradně do služeb pravdy a jejího povolání, které prožívala stále uvědoměleji.

Jakými klíčovými pojmy je možno postihnout život a myšlenkové bohatství Edity Steinové?

V tomto případě je obtížné formulovat nějaké klíčové pojmy, ale kdybychom museli rychle a smysluplně vystihnout její identitu, hovořili bychom o její vášnivosti, oddanosti, o její lásce a víře.

Můžete tyto pojmy blíže objasnit? Co konkrétně míníte onou „vášnivostí“?

V životě světice se nic neuskuteční bez vášnivosti. Vášnivost zde nechápeme jako něco čistě smyslového nebo citového, nýbrž spíše podle řeckého kořene: „pathos“ znamená totiž cítit,

Edita Steinová na fotografii z r. 1931

ženy a začala jsem se blíže zabývat některými jejími studii. Můj zájem o ni ještě více vzrostl, když ji Jan Pavel II. prohlásil v roce 1998 za svatou. Při té příležitosti mě pozvalo karmelitánské společenství z Cordoby, abych se zúčastnila série přednášek, které se konaly k její počtě. Od té doby jsem se od ní neodtrhla a nakonec se stal aspekt její velikolepé tvorby součástí mé doktorské práce.

Co vás osobně na Edítě Steinové nejvíce zaujalo?

Upřímně řečeno nadchl mě celý její život. Na jedné straně je to jasný řád idejí a geniální pokus spojit fenomenologii a tomismus. Ale daleko nejvíce mě zaujala její fascinující schopnost udělat

Edita Steinová – sestra Terezie Benedikta od Kříže

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvu: modlete se, modlete se, modlete se, až se vám modlitba stane životem.

Děti moje, v tomto čase se modlím zvláštním způsobem před Bohem, aby vám daroval dar víry. Jenom ve víře objevíte radost z daru života, který vám Bůh daroval. Vaše srdce bude radostné při myšlence na věčnost. Já jsem s vámi a miluji vás něžnou láskou.

Medjugorje 25. 11. 2005

prožít, vydržet. Velkou vášnivostí Edity Steinové bylo jistě její vášnivě hledání pravdy. Již od malička hledala ve světě vědění pravdu, která by ji naplnila, až objevila, že její touha může být utišena teprve tehdy, až vytoužená pravda zcela zaujme její život jakožto pravda, kterou zcela známe a současně milujeme.

Kdy nastal tento rozhodující okamžik?

Při jejím konečném obrácení: když objevila toho Ježíše, který ji miloval a daroval jí jen z lásky cestu, pravdu a život a dokonce sama sebe.

Kromě vášnivosti jste mluvila o odevzdanosti, lásce, a víře. Jak žila Edita Steinová obětavost?

Je to vlastně nemožné porozumět příkladnému životu Edity Steinové, když nemáme na zřeteli její bezpodmínečnou sebeobět. Když jí bylo jasné, co je člověk a jaký je jeho původ, dala se zcela a bezvýhradně do služeb trpícího lidstva, které se dalo strhnout nenávistí a zlem k nesmyslným činům a které je utiskováno jhem hříchu. Darovala se lidem. Ale její obět se uskutečnila nejen její smrtí v Osvětimi, v jejím solidárním sepětí s židovským národem, nýbrž také v jejím životě jako filozofky, učitelky a karmelitky. Zapomněla na sebe, aby zde byla pro druhé a pro Boha, a připomíná nám, že hranice věčnosti je možno překročit v každém okamžiku všedního dne právě sebeobětováním.

Vášnivost a obětavost nás vedou k lásce, třetímu heslu.

Když mluvíme o vášnivosti a obětavosti, mluvíme ve skutečnosti vždy také o lásce. Jen z tohoto hlubokého přesvědčení, že jsme na sobě závislí slabí tvorové, kteří jsou na své cestě k dokonalosti nesení nekonečnou a bezpodmínečnou Boží láskou a také lidskou láskou, která je tak omezená a tak nedokonalá, jen z tohoto vědomí je možno tak žít a tak smýšlet, jak to dělala Edita Steinová. Ona věděla, že jen láska může prolomit všechny zdi, které si lidé postavili ve svých srdcích. A právě protože to věděla, udělala ze sebeobětování pravidlo, na kterém postavila celý svůj život. Chtěla být odrazem bezpodmínečné lásky, kterou nám zjevil ukřižovaný Kristus, který se z lásky k nám stal výkupnou obětí.

Základem pro toto sebeobětování je víra.

Ano, ale nejedná se o jakoukoliv víru, nýbrž o víru, která poznala výšky a hloubky a zdála se být takřka ztracená, dříve než v jejím životě začala působit jako síla, a to z toho důvodu, že o ni na jedné straně tvrdě bojovala a na druhé straně ji přijala do své duše jako Boží milost. Jen málo lidí má takovou víru, která je vyjádřena v dokonalé odpovědi na Boží vůli. Jde to tak daleko, že se Edita Steinová dá vést Boží rukou jako slepá. Stala se maličkou a pokornou, protože v prostotě mystičky důvěřovala tomu, že Boží láska může i z největší slabosti a hluboké prázdnoty učinit největší dobro a dokonalé naplnění.

V novém životopisu Edity Steinové mluvíte také o jejím feminizmu. Co tím rozumíte?

Nesmíme zapomenut, že tehdejší doba byla pro ženy vysloveně tvrdá, i když už roky bojovaly za svá práva. Nesporně však je feminizmus, tak jak mu rozumí Edita Steinová, velice odlišný od dnešního feminizmu, který by chtěl zrušit všechny rozdíly mezi mužem a ženou a usiluje o jednotná práva a svobody. U Edity Steinové se jedná o úplný opak. Naše světice bojovala za rozdíly a zdůrazňovala, že znalost a respektování toho, co je specificky ženské, je jediná správná cesta, nezbytná pro to, abychom všeobsahující naplnění muže a ženy, jaké existuje od počátku stvoření, interpretovali tak, že oba společně právě ve své rozdílnosti láskyplným způsobem spolupracují pro blaho společnosti, ať už jako jednotlivci nebo v páru.

Čemu učí tato světice moderního člověka?

Že milost Boží lásky je silnější než lidské výdobytky nebo porážky. Žena, která dospěla od židovství k ateismu a od ateismu ke katolicismu a tento žila takovým způsobem, že dospěla až k sebeobětování, jež se spojilo s Kristovou obětí na kříži, je velkým vzorem pro dnešního člověka, který věří, že má svůj život ve svých rukou, který stojí nezúčastněně tvář v tvář nelidskému světu, protože je pro něho pohodlné spokojit se s průměrnou vírou. Člověk, který se děsí toho, že je zavázán pravdě a lidskosti, i když právě toto přerušuje horizont lidského života a osvětluje nám Boží tvář.

* * *

Papež Jan Pavel II. blahorečil Editu Steinovou 1. 5. 1987 a za svatou ji prohlásil 11. 10. 1998.

1. 10. 1999 vyhlásil papež Jan Pavel II. Editu Steinovou spolu se sv. Brigitou Švédskou a Kateřinou Sienskou za spolupatronky Evropy.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Jen prostí lidé v hojném počtu záhy z jeho vystupování a z jeho způsobu života pochopili, že jeho poselství je třeba brát vážně, a vzali je za své, a to je také přímělo k zásadní otázce: *Co máme dělat?* Reakce podobné těmto „vzorcům chování“ se zachovala až do dnešní doby.

Ať už si to připojíme nebo ne, Pán je blízko a měli bychom mu připravit cestu.

Pro první křesťanské obce je příznačné, jak živě měli stále před očima Kristův opětovný příchod a jak podle toho usměřovali svůj život bez ohledu na to, jak měli k té době ještě daleko. Oč více musíme na slíbený Pánův příchod myslet my, a to nejen proto, že už skutečně uplynulo mnoho času, ale protože jsme již svědky všech těch příznaků, které sám Pán označil za znamení konce časů: povstaly národy proti národům, na mnoha místech je hlad a zemětřesení. Lidé se zrazují a jeden druhého nenávidí, jsou bezradní nad hukotem a příbojem moře. Vystoupily zástupy falešných proroků. Hřích se rozmohl nevidaným způsobem a navíc se tváří, jako by ani hříchem nebyl.

Tak jako před prvním příchodem i nyní jsou to nejen tyto předem ohlášené příznaky, ale také varovné hlasy proroků, které naléhavě vyzývají k bdělosti, pokání a obrácení. A opět jsou to především prostí lidé, kteří tyto prorocké hlasy pozorně vnímají a následují. Především díky jejich neodbytné vytrvalosti nezůstávají tato prorocká poselství odsunuta stranou a nepovšimnuta. To, co by mělo být očekávaným a vítaným poselstvím z nebe, abychom „pozvedli hlavu a radovali se, že se blíží naše vykoupení“, zůstává však namnoze jen tolerovaným projevem lidové zbožnosti. Dále platí Janovy postesky: „Ačkoliv Pán vykonal tolik znamení, neuvěřili v něho.“ „Pane, kdo uvěřil tomu, co jsme hlásali, komu se zjevila

moc Páně?“ A přitom nic není tak naléhavé jako potřeba velkého obrácení.

Velice nám záleželo na tom, aby preambule evropské ústavy obsahovala zmínku o Bohu a o křesťanských kořenech Evropy. Vůbec nás přitom nenapadlo, že hlavní problém ústavy není

v tom, co prohlašuje, ale v tom, co tato ústava ve skutečnosti umožňuje a podporuje. Byly doby, kdy Evropa, tehdy křesťanská, vysílala hlasatele Kristova evangelia do celého světa. Nyní táž Evropa vysílá zcela jiné apoštoly, kteří za podpory nesmírných finančních prostředků jdou do misijních zemí hlásat antievangelium „reproduktivního zdraví“, což je krycí název pro zákonem chráněnou likvidaci nenarozeného života. Pokud bychom si mysleli, že se jedná o akci zapřísáhlých nevěrců, byli bychom na velkém omylu. Za tímto počinem stojí také tzv. „Katolíci pro svobodnou volbu“ (CFFC). Jejich základní deviza je novodobou variantou lži hada z ráje: „Nemorální je dnes to, co učí tradiční katolická morálka. Když nás bude většina, i Bůh musí ustoupit!“ Aby i věřícím ženám „usnadnili“ rozhodnutí k potratu, vymysleli k tomu dokonce zvláštní obřady s modlitbami, zpěvem a požehnáním. I v tradičně katolickém Bavorsku, kde vládnu tzv. křesťanští demokraté, se prosazuje tento nový duch. Ministerstvo odpovědné za výchovu mládeže organizuje přímo náborovou kampaň, která má učinit homosexualitu samozřejmou a přitažlivou již pro děti a mládež, aby prý nikdo nebyl diskriminován. Vše pod heslem „Jsme tu pro tebe“,

„Můžete být »homo«, jen když chcete“. Diskriminováni budou nadále naopak ti, kteří se tomuto duchu nechtějí přizpůsobit. Máme ještě čekat, že se Antikrist teprve objeví v osobní podobě? Zdá se, že už si našel lepší a účinnější způsob jak se uplatnit a prosadit svůj vliv. Ty, kteří ještě věrně slouží Bohu, chtějí jejich vlastní souvěrci všemožně usvědčit, že jsou ve službách lidem nebezpečného fundamentalismu a nesnášenlivosti, tedy ve službách zla, a tak je umlčet, aby měli volný prostor pro plánovité šíření zkázy do lidských duší.

Pod zorným úhlem nacházejícího konce se radikálně mění pořadí hodnot a pod tímto zorným úhlem je třeba znovu číst prorocká poselství z různých míst zjevení. Ptáte se: „Co máme dělat?“ To je závažná otázka: Máme v této rozhodující chvíli usilovat o to, abychom s těmi, kteří svým jednáním hrubě urážejí Boží svrchovanost a svatost a masově zabíjejí Boha v lidských duších, za každou cenu dobře vycházeli, nebo je naší povinností říct jednoznačně vhod či nevhod ze střeš domů: **„Zadržte. Obráťte se, dokud je čas. Je jen jeden Bůh svrchovaný a nejvyšší svatý, a ten, kterého poslal, aby nás zachránil, jeho Syn Ježíš Kristus, který vás nekonečně miluje a který přijde ve slávě a moci, aby vykonal spravedlnost. Před ním se skloňte, dokud je čas milosrdenství!“** ? Učení nám řeknou jako Janovi: Co si to dovolujete? Mocní nás budou za to likvidovat. Kdo má uši k slyšení, uslyší. Při konečném zúčtování půjde o víc než jen o to, zda jsme dali hladovým najíst a žíznivým napít. Hlad a žízeň má také ještě závažnější duchovní podobu: Budeme voláni k odpovědnosti za ty, které jsme mohli zachránit, a nezachránili: „Uslyšíš-li slovo z mých úst a nebudeš domlouvat bezbožnému, aby se odvrátil od svého chování, on zemře pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky.“ (Ez 33,9)

-red-

Čeští a moravští biskupové na návštěvě „Ad limina apostolorum“

Česká biskupská konference se vrátila z návštěvy Ad limina apostolorum. Říká se, že biskupové byli v Římě skládat účty. Ano, je pravda, že půl roku před návštěvou každý biskup posílá rozsáhlou zprávu o své diecézi. Tu si v Římě prostudují a při návštěvě jednotlivých úřadů se o tom mluví. Centrálním úřadům taková setkání pomáhají dělat si obrázek o jejich oboru po celém světě. Biskupové se zase dozvídají o jejich zkušenostech a rozšiřují svůj pohled na celosvětový. V řadě věcí je světová situace jiná, než jak ji známe z domu.

Například u nás či v Evropě vůbec je nedostatek kněží a věřících ubývá. Celosvětově však katolíků přibývá a kněží taky. U nás nemáme žádnou katolickou univerzitu. Ve světě jsou jich tisíce a stále vznikají nové, roste jejich vážnost i obliba a vliv. Dokonce v zemích, kde je katolíků jen velmi málo, třeba jen půl procenta, jsou velké kato-

lické univerzity s malým procentem katolických studentů, ale velkým zájmem nekřesťanské veřejnosti, která na univerzitách získává nejen kvalitní vzdělání, ale i křesťanský pohled na život a seznámení s naším náboženstvím. I nekřesťanské vlády např. ve východní Asii mají zájem o zakládání našich škol.

Mluví se otevřeně o různých problémech v církvi, hledají se jejich kořeny, aby se jim dalo lépe předcházet. Tak přišlo na řadu i bolestné téma kněží, kteří se v Americe dopustili sexuálního zneužívání nedospělých. Jejich vinu to sice nijak neomlouvá, ale celkový obraz problému mění informace, že ze všech obviněných bylo kněží jen maličké procento, zatímco plných 85 procent mladých bylo zneužíváno od vlastních otců a blízkých příbuzných.

Církev má ve společnosti velký úkol být světlem a solí, hlásat Boží království a také ho budovat v srdcích lidí i ve společných

dílech, ale křesťané jsou součástí dnešní společnosti a kultury, proto jsou jí taky ovlivňováni a společenské krize se dotýkají i jich. Nejsou imunní vůči společenským nemocem, i když jsou posláni podílet se na jejich léčení. Kněží například mají pomáhat rodinám překonat krizi rodiny, ale přitom mnozí z nich jsou sami z rodin rozvrácených a nemají vlastní zkušenost harmonických vztahů úplné rodiny. Učí duchovnímu životu, ale vyrostli v konzumní společnosti. V mnohém se mění mentalita mladých lidí vyrostlých v prostředí nevázané svobody. To jsou nové výzvy pro církev, která má stále stejný poklad Božího slova a svátostí, ale musí hledat nové cesty.

Vrcholem návštěvy je setkání se Svatým otcem, zážitek otcovského a bratrského přijetí, prožití domova. Chvilka krátká, ale plná a silná, nejen dialog, ale souznění, které dlouho doznívá a dlouho se z něho čerpá.

Katolicitu církve je tu možné vnímat na každém kroku. Dopravu po městě nám zajišťuje španělská skupina kněží z Opera della Chiesa, kteří nejen druhé vychovávají k dobrovolnosti pro církev, ale sami takto navíc slouží biskupům při úředních návštěvách věčného města. O baziliku svatého Klimenta, kde jsme navštívili hrob sv. Cyrila, pečují irští dominikáni. Na všech úřadech jednáme s lidmi nejrůznějších národností ze všech světadílů. Katolicita se tu zažívá ne jako odlišnost od jiných křesťanů, ale taky jako zkušenost světové církve. Je dobré vytáhnout občas paty z domu, vyjít z české kotliny. Náhled světového pohledu usnadňuje orientaci, přináší klid i inspiraci.

Biskupská návštěva Říma je více poutí než skládáním účtů a jejím cílem je posílení vlastní víry biskupů, prohloubení osobního vztahu k Petrovi našich časů i upevnění spojení se světovou církví. Pak je požehnáním nejen pro biskupy.

Bud'te vítáni, milovaní, v tomto římském sídle

Promluva papeže Benedikta XVI. k českým a moravským biskupům

Pane kardinále,
ctihodní bratři!

Jeden z nejintenzivnějších okamžiků církevního společenství a bratrského sdílení biskupské služby je návštěva Ad limina apostolorum. Při této příležitosti se může každý zastavit před Pánem, aby se spolu s ostatními spolubratry zamyslel nad životem svého společenství v perspektivě vnitřního vztahu, který spojuje místní církve s všeobecnou církví. Spolu s Petrovým nástupcem chcete vydat svědectví naprosté věrnosti Kristu a velkomyslné ochoty vůči věřícím stáde, které vám bylo svěřeno. Bud'te vítáni, milovaní, v tomto římském sídle, které je také v duchovním smyslu opěrným bodem pro katolíky ze všech končin světa.

V setkáních s každým z vás jsem měl příležitost poznat velmi živou církev, která cítí své povolání být kvasem sekularizované společnosti, jež se ale zároveň a často s nostalgii zajímá o osvobozující, i když náročné poselství evangelia. Zdůrazňovali jste rostoucí počet svých spoluobčanů, kteří o sobě prohlašují, že nepatří do žádné církve. Zároveň ale zaznamenáváte zájem občanské společnosti o činnost katolické církve a její programy. Myslím, že hmotná a kulturní zpusťování dřívějšího režimu zanechala ve vašich spoluobčanech, kteří nyní nabyli plnou svobodu, tísnivý pocit, že musí dohonit ztracený čas, a tak se vrhají dopředu, a nevěnují dostatečnou pozornost důležitosti duchovních hodnot, jež jsou páteří a jež dodávají soudržnost občanským i hmotným vymoženostem. Právě tady se otevírá rozsáhlé pole pro poslání křesťanského společenství. Jako malé hořčičné zrnko, když jednou vzejde, se stává velkým keřem poskytujícím útočiště nebeskému pťactvu, tak i vaše církve mohou poskytovat

vlnidné přijetí těm, kteří hledají platné důvody pro svůj život a pro svá existenciální rozhodnutí. Vaše společenství, velmi jednotná a horlivá, ale i vnímavá pro témata milosrdné lásky, poskytují již nyní solidní svědectví, které přitahuje nemálo osob i ze světa kultury. Je to znamení naděje pro formaci zralých laiků, kteří na sebe dokážou vzít svoji odpovědnost v církvi.

... nasazení pro výchovu solidních křesťanských rodin se ukazuje zvláště důležité pro život církve... Plným právem jste tedy stanovili za přednostní bod svého úsilí péči o rodiny ...

Benedikt XVI.

Vím, drazí bratři, že se snažíte doprovázet s otcovskou láskou své kněze i komunity zasvěcených osob. Jsou to dary, které Kristus, Dobrý Pastýř, poskytuje skrze vaši službu českému národu. Líčili jste mi s pochopením situaci kléru a řeholníků a představovali jste mi je jako aktivní, pracovitě a ukázněné osoby žijící v jednotě. S vámi vyjadřuji hlubokou vděčnost Pánu za tuto skutečnost pro církev tak významnou. Tento obraz, který skýtá důvody k útěše, však nesmí dát zapomenout na jiné aspekty, které vzbuzují pochopitelné starosti. Především nedostatek kněží: je to údaj, který vás právem vede k tomu, abyste věnovali zvláštní péči pastorační duchovních povolání. Také z tohoto hlediska nasazení pro výchovu

solidních křesťanských rodin se ukazuje zvláště důležité pro život církve, protože na rodině závisí možnost spoléhat na nové zdravé a velkomyslné generace, jakož i ukazovat jim krásu života zcela zasvěceného Kristu a bratřím. Plným právem jste tedy stanovili za přednostní bod svého úsilí péči o rodiny jak ty, které se teprve utvářejí, tak ty, které již vytvořené možná prodělávají

těžkosti. Rodina, jež je na přirozené úrovni buňkou společnosti, na nadpřirozené je základní školou křesťanské výchovy. Právem ji 2. vatikánský koncil prezentoval jako „domácí církev“ a poznamenal, že v ní „mají být rodiče slovem i příkladem prvními hlasateli víry pro své děti a v každém z nich mají podporovat jeho vlastní povolání, zvlášť pozorně však duchovní povolání“ (Lumen gentium, 11).

V souvislosti s tímto bodem programu vašeho pastoračního nasazení jste zaměřovali svou pozornost na „rozšířenou rodinu“, již je farnost, neboť jste si vědomi, že v tomto prostředí věřící zakoušejí církev jako mystické Tělo Krista a učí se žít společenský rozměr víry. Z tohoto hlediska je velmi důležité zapoje-

ni laiků do farní činnosti a jejich uvedení do zdravého a bohatého liturgického života. Křesťanské společenství je skutečností osob se svým pravidly, živým tělem, které v Ježíši působí ve světě, aby vydávalo svědectví o síle evangelia. Jde tedy o společenství bratří a sester, kteří nemají za cíl moc nebo sobecké zájmy, nýbrž žijí v radosti lásky Boha, jež je Lásk sama.

V tomto kontextu by pro stát nemělo být obtížné uznat v církvi druhou stranu, která nijak nepoškozuje jeho funkce ve službě občanům. Církev totiž rozvíjí svou činnost v náboženské oblasti, aby umožňovala věřícím vyjadřovat svou víru, aniž by zasahovala do kompetence občanských autorit. Svým apoštolským úsilím a pak svým příspěvkem v oblasti charity, zdravotnictví a školství podporuje pokrok společnosti v atmosféře velké náboženské svobody. Jak je známo, církev nevyhledává výsady, nýbrž chce pouze vykonávat své poslání. Je-li jí přiznáno toto právo, má z toho ve skutečnosti prospěch celá společnost.

Ctihodní bratři, to jsou některé reflexe, o něž jsem se chtěl s vámi podělit při tomto prvním setkání. Jsem vám duchovně blízko při výkonu vaší pastorační služby a zvláště vás vybízím, abyste s důvěrou pokračovali v ekumenickém dialogu. Vím, že je intenzivní, jako je také intenzivní dialog se všemi spoluobčany na poli kultury o základních hodnotách, jimiž se řídí každé občanské soužití. Kež Pán na přímělu své Neposkvrněné Matky podporuje svou milostí vaše pastorační úsilí. Já je doprovázím svým srdečným apoštolským pozhěním, které uděluji vám, vašim kněžím, zasvěceným osobám a všem věřícím laikům, kteří patří do stáde, jež vám svěřila Boží Prozřetelnost.

Bollettino Vaticano 18. 11. 2005

Pozdrav Svatému otci,

který pronesl arcibiskup Jan Graubner při společné audienci u příležitosti návštěvy „Ad limina“

Svatý otče, stojím před Vámi a upřímně Vás zdravím jménem 17 biskupů z Čech a Moravy z 8 diecézí latinského ritu a exarchátu řeckokatolické církve.

Připutovali jsme k hrobům apoštolů a k osobnímu setkání s Vámi, abychom zde oživilí svou víru a upevnili naše spo-

jeni s Vámi – Petrem našich časů – i s celou katolickou církví. V duchu jsou zde s námi i naši věřící, z nichž někteří nás doprovodili do Říma a mnozí nás žádali, abychom Vás pozdravili i jejich jménem. Mnoho je těch, kteří naše setkání provázejí modlitbou a zvláště nemocní i svými oběťmi.

Děkujeme Vám za milé otcovské i bratrské přijetí, v němž prožíváme setkání s apoštolem Petrem, jemuž Ježíš svěřil klíče od nebeského království a ustanovil jej správcem domu Církve.

V naší zemi stále ještě neseme důsledky komunistického útlaku a systematické ateizace. Mnozí lidé Krista neznají a o církvi mají špatnou představu. Ani 16 let po pádu totality a třech krásných návštěvách Vašeho předchůdce se ještě nepodařilo plně normalizovat vztah českého státu a církve. Mnohé občany zaujal styl života hledající příjemnost bez závazků a morálních

mezí, takže je ohrožena rodina i budoucnost národa.

Tím více si vážíme uvědomělých křesťanů, kteří budují zdravé rodiny, vychovávají děti a předávají víru dalším generacím. Velkým povzbuzením jsou pro nás mnohé skupiny mladých křesťanů, z nichž se tři a půl tisíce letos vrátilo ze setkání s Vámi v Kolině nad Rýnem s velkým nadšením a odhodláním podílet se na budování živé církve. Naši nadějí jsou i mnozí, kteří zatím s církví nežijí, ale hledají smysl a jistoty života a jsou otevřeni duchovním hodnotám.

V letošním roce jsme zakončili Plenární sněm katolické církve v České republice, kde jsme společně hledali, co Duch říká našim církevním obcím v dnešní situaci, a věříme, že náš sněm přinese požehnání. V několika diecézích se věnujeme obnově farností. K našim prioritám patří péče o rodinu, výchova mládeže, kněžská i řeholní povolání a formace laických spolupracovníků. Rádi přijímáme spolupráci církevních hnutí, sdružení a nových komunit. Zdravý projev života Církve vidíme v řadě nových kostelů, které se postavily v minulých letech, a v budování církevních škol, teologických fakult i ve velkém rozvoji Charity.

Velký úkol vidíme v naší sebevýchově k odpovědnosti za společnost, v níž žijeme, a v uskutečňování Ježíšova příkazu být světlem a solí světa. Řečeno Vašimi slovy: musíme znovu rozvinout fantazii, aby evangelium zůstalo veřejnou silou, aby formovalo lid a pronikalo jím účinně jako kvas (Bůh a svět, str. 302).

Svatý otče, pozorně nasloucháme Vašim slovům, ujišťujeme Vás svou oddaností a aktivní spoluprací. Prosíme o Vaše požehnání pro nás i celý český národ.

Polští biskupové na návštěvě „Ad limina“

Po návštěvě „Ad limina apostolorum“ českých a moravských biskupů tuto pouť zahájili polští biskupové. V čele první 32členné skupiny polských biskupů stál vratislavský metropolita, arcibiskup Marian Gołębiewski:

„My přinášíme naše zkušenosti a z úst prefekta kongregace nebo jiného pracovníka té které kongregace dostáváme výměnou univerzální, všeobecnou vizi: co se děje v celé církvi, co je podobné, co se liší, co je lepší v jiných zkušenostech, v jiných částech světa. Je to výměna velmi užitečná k tomu, abychom začleňovali naši místní církve – nebo v tomto případě církve pěti polských metropolí, které reprezentujeme, do celkového panoramatu obecné církve.“

Začátkem adventu připutovala do Říma druhá skupina polských biskupů. Tvořilo ji 43 biskupů zejména z jižního Polska. Katowický metropolita arcibiskup Damian Zimoń k tomu řekl:

„Velmi na nás působí to, že poprvé nemáme mezi sebou Jana Pavla II., ale vstřícnost Benedikta XVI. a to, že neustále vzpomíná na svého předchůdce, nás naplňuje ohromnou radostí. Všichni se budeme společně modlit za jeho co možná nejrychlejší beatifikaci.“

Arcibiskup Stanislaw Nowak vyjádřil velkou radost z příslibu papeže Benedikta XVI., že navštíví největší polské poutní místo – Čenstochovou:

„Protože metropole začíná od písmena C, přišli jsme na řadu jako první. Byl jsem tedy prvním z biskupů druhého turnusu, který se setkal se Svatým otcem. Mluvili jsme poměrně dlouho, francouzsky, protože v tom jazyku se mi mluví nejlépe. Svatý otec poslouchal trpělivě, s velkou radostí vzpomínal na Čenstochovou, protože – jak mi připomněl – ji dvakrát nav-

štívil. Pak se ptal na určité věci ohledně diecéze. Rozhovor byl velmi milý a já sám jsem byl velmi potěšen – nevím, zda o tom smím mluvit – ale pokorně jsem ho poprosil a on odpověděl, že všechno nasvědčuje tomu, že bude v Čenstochové, možná jen krátce, ale řekl mi, že ano.“

Hlavním tématem poselství Benedikta XVI. určeného polským biskupům byla výchova mládeže k víře. Papež v promluvě rozvíjel úvahy svého předchůdce Jana Pavla II. obsažené v Apoštolské exhortaci *Ecclesia in Europa*. Benedikt XVI. se v promluvě nejprve věnoval obecnému tématu výchovy mládeže v době, kdy ekonomické a sociální těžkosti ztěžují mnohým rodinám plnit jejich základní poslání.

„Formace mladé generace je úkol, který náleží rodičům, Církvi a státu. Proto, i když respektujeme prospěšnou autonomii, je zapotřebí těsné spolupráce Církve a školy, univerzit a dalších laických institucí, které se zabývají výchovou mládeže,“ řekl Svatý otec.

Papež také poukázal na velkou důležitost katechezí dospělých a na úlohu sdělovacích prostředků:

„Chci také doporučit vaši pozornost a zvláštní péči evangelizační díla, jak je plní katolické rádio a televize, ať již na úrovni lokální, regionální či národní. Tyto mohou plnit významnou roli v nové evangelizaci a v šíření sociálního učení Církve. Ať hlásají pravdu Boží a stávají se prostředkem větší citlivosti světa pro vnímání velkého dědictví křesťanských hodnot, jejich hlavním cílem ať je přiblížení se Kristu, upevnění církevní komunity v duchu a objevování pravdy, lásky, spravedlnosti a míru, s respektem k autonomní sféře politiky.“

Podle Radio Vaticana

Hledat nové cesty evangelizace

Z homilie biskupa Františka Radkovského k poutníkům v bazilice Santa Maria Maggiore 17. 11. 2005

My, biskupové, jsme v těchto dnech slyšeli mnoho dobrých rad a postřehů, které by nám měly ukázat jak dál, protože velmi mnohé z problémů, které máme my, mají i jinde, především v Evropě, v tomto „nejproblematičtějším světadílu“.

Víme dobře, že hlavním problémem u nás – podobně jako v západní Evropě – je liberalismus bez břehů a bez zodpovědnosti. Vtrhl do naší společnosti s velikou silou, aniž bychom na něj byli dobře připraveni. O to větší zkázu způsobil a působí. Velmi účinně likviduje základní stavební kámen společnosti – rodinu. Má to důležité sebezničující účinky. Především naše společnost – podobně jako celá západní Evropa – vymírá. Jsme vlastně svědky konce jedné vyspělé civilizace, jejíž jsme součástí a která zcela nepochybně zajde, se všemi důsledky, že přicházejí jiné národy s jinou kulturou, které neztratily sílu k životu. Jsme v Římě, který podobnou historii zažil před patnácti stoletími. Když si připomeneme slova, která svatý Pavel Římanům napsal, je to, jako by to bylo adresováno naší společnosti dnes: „(...) *Bůh je nechal napospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní těla: vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli.*(...) *Proto je Bůh vydal v moc hanebných vášní. Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplanuli žádosť jeden k druhému (...), jsou plní nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti...*“ (viz Řím 1,24-29) a podobně slova napsaná Filipánům: „*Mnozí žijí jako nepřátelé Kristova kříže: jejich koncem je zahynutí, jejich bohem je břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přizemně*“ (viz Fil 3,18-19). Civilizace tak-

to morálně oslabená nemá ani sílu ani zájem přežít. My jsme ale její součástí; co tedy máme dělat? To, co dělali křesťané před patnácti stoletími. Snažit se žít křesťanství naplno. Znamená to jít proti proudu.

Především je třeba pečovat o naše křesťanské rodiny, aby byly pevné a zdravé a také aby byly početné. Víme, co to znamená v době, kdy zákony jsou často namířeny proti rodině, takže mít děti je luxus. Pro nás je to ovšem věc velké důvěry v Boží prozřetelnost. Měli jsme už tolikrát možnost se přesvědčit, že Bůh dává velkoryse všem, kteří plní jeho vůli a přitom mu plně důvěřují.

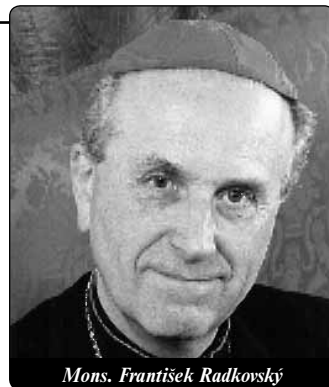
Velkým, skoro se dá říct základem problémem přežití křesťanství u nás je předávání víry, především dětem a mládeži. Celostátně je to jen asi 7 procent dětí z celkové populace, které se účastní vyučování náboženství, a v některých diecézích, například v naší – plzeňské, to není ani celé jedno procento. Zde musíme usilovně hledat nové cesty evangelizace dětí i dospělých. A musíme o to usilovat všichni, nejen biskupové a kněží, ale rodiče, prarodiče, ti ovšem často sami o víře nic nevědí, tedy všichni aktivní laici. Vzdělávání v katechismu musíme udělat pravidelnou

součástí našich bohoslužebných setkání, protože všeobecně jsou vědomosti o víře mezi věřícími velmi slabé.

Je nutné se soustředit na farní společenství, aby se stala silným a přitažlivým kvasem, otevřeným všem lidem. Bez pevného společenství nejsou věřící lidé schopni přežít tento zápas o duši společnosti i každého jejího člena. Velkou pomocí v tomto směru jsou i hnutí a nové komunity v církvi. Jsou složeny převážně z živých, angažovaných křesťanů, ochotných církvi pomáhat. Doporučuji je podporovat a jejich aktivit a pomoci využívat.

Klíčovou roli v církvi hrají bezpochyby kněží. Je třeba se jim ze strany biskupů a jejich spolupracovníků velmi věnovat, povzbuzovat je, pěstovat jejich společenství a usilovat o jejich neustálou formaci a vzdělávání. Právě tak je životně důležitá péče o nová kněžská povolání.

Jsme menšinou, ale nesmíme být bezvýznamnou menšinou, to by bylo zlé. To znamená, že se nesmíme uzavřít do ghetta, ale nést křesťanství a svou odpovědnost za společnost do veřejnosti: do světa politiky, kultury, médií, podnikání, všude, do všech oborů lidské činnosti a společnosti. Musíme být opravdovým kvasem a solí.

Mons. František Radkovský

Často se mluví o tom, že věřících je vlastně mnohem víc, že jsou nekonfesionální věřícími; mnozí prohlašují, že v něco věří. Je to pravda, přesto je třeba rozlišovat. Dnešní člověk obvykle připouští, že „něco nad námi je“, ale příliš si tím hlavu neláme a život si nekomplikuje v tom smyslu, že by z toho vyvozoval nějaké mravní důsledky. Základním cílem, středem této jeho víry je totiž on sám. On je vlastně sám sobě bohem, on je totiž sám sobě měřítkem dobra a pravdy a jeho rádobý šťastný život, v podstatě bez velkých morálních zábran a omezení, je hlavním smyslem veškerého jeho snažení a uvažování. Jak je vidět, je to vlastně víra a náboženství bez pravého Boha, protože středem a cílem je člověk sám a vše mu má sloužit, včetně jeho víry. Tomuto novému směru světonázorové orientace, který charakterizuje postmoderní dobu, se říká New Age. Je to velmi nebezpečný směr v tom smyslu, že člověk hned neprochopí, že vlastně žije v sebeklamu, ve lži, když do středu všeho postavil sám sebe a nikoliv Boha, který je Pánem a Stvořitelem všeho a cílem a pravým štěstím člověka samého. Pro nás z toho vyplývá, abychom především zkoumali sami sebe, zda je naše víra pravá, zda opravdu středem našeho života i všeho našeho snažení a konání je Trojjediný Bůh, Otec, Syn a Duch Svätý. A potom je třeba o tom svědčit a také mluvit. Společnost potřebuje osvětu, ale nejdříve potřebuje naše svědectví, které vzbudí zájem, aby tuto osvětu byla schopná přijímat.

Olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner spolu se světicím biskupem Mons. Josefem Hrdličkou předávají papeži Benediktu XVI. kříž z broušeného skla

Výzvy fatimského poselství (36)

14.

VÝZVA K UVAŽOVÁNÍ O VĚČNÉM ŽIVOTĚ

Dvanáctá výzva poselství:
*Všichni usilujeme o zachování
časného života, který ubíhá
po dnech, rocích, pracemi,
radostmi, těžkostmi a bolestmi.
Ale jak málo se staráme o věčný
život! A přece jedině ten
je skutečně rozhodující
a potrvá věčně.*

Když Bůh stvořil lidské bytosti, určil je pro věčný život skrze účast na svém božském životě. Proto Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jako obraz Božího stvořil, stvořil je jako muže a ženu (Gn 1,27), což je dále vysvětleno tím, že *Hospodin Bůh uhnětl člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho nozder dech života* (Gn 2,7). Zde vidíme, že lidské tělo bylo vytvořené ze země, ale život přijal člověk od samotného Božího bytí, ze stvořitelského dechu jeho úst. Proto naše duše je duchovní bytí, které má účast na Božím životě a je nesmrtelné. Když se tělo stane zcela neschopné spolupracovat s činností duše, tato duše ho opouští a letí do středu své přitažlivosti, kterým je Bůh.

Avšak naše účast na věčném životě se má rozhodnout mezi dvěma velmi odlišnými skutečnostmi: nebem či peklem.

Ve výzvě k účtům k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie jsme viděli, jak existují dvě odlišná pokolení, mezi kterými vládne nepřátelství a jež jsou proto vzájemně v protikladu: pokolení satana, který svádí na cestu hříchu, a pokolení Neposkvrněného Srdce Panny Marie, která jako Matka Božích dětí je vede po cestě pravdy, spravedlnosti a lásky. Neboť Bůh je Lásky a všechny jeho děti se vyznačují láskou! A zatímco Boží děti vystupují po cestě lásky k dosažení věčného štěstí v království Boha, svého Otce, satanovo pokolení skrze

hanebnost hříchu sestupuje do propasti věčných muk.

Nechybí ve světě nevěra těch, kdo popírají tyto pravdy, ale je jisté, že nepřestanou existovat jen proto, že tito lidé je popírají; ani je jejich nevěra neosvobodí od pekelného trestu, kam je přivádí jejich hříšný život.

V Písmu svatém jsou četné texty, které hovoří o existenci pekla, o jeho mukách a o těch, kdo tam jdou. Tak při Posledním soudu bude nad těmi, co nechtěli konat skutky milosrdenství, vynešen rozsudek: *„Pryč ode mne, vy zlořeční, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly.“* (...) *A půjdou do věčného ohně, spravedliví však do věčného života* (Mt 25,41.46).

Aby Ježíš Kristus uchránil učedníky před pokušením pýchy za úspěchy dosažené při misi, kterou uskutečňovali, vyhlásil: *„Viděl jsem satana padnout jako blesk z nebe“* (Lk 10,18). A když jim dával svá apoštolská doporučení, řekl: *„Nebojte se těch, kdo zabijí tělo - duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo“* (Mt 10,28). Když Ježíš hovořil o konečném vzkříšení v podobnosti o síti, která - hozena do moře - zachytí všechny druhy ryb, z nichž pak rybář musí učinit výběr, uzavřel je tímto způsobem: *„Tak to bude při skonání věků: Vydou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivě pece. Tam bude pláč a skřípění zubů“* (Mt 13,49-50). Na pochybnostech nás nenechávají ani tato Pánova slova: *„Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně, kde jejich červ nehynie a oheň nehasne.“* (...) *Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehynie a oheň nehasne“* (Mk 9,43-48). V těchto textech Ježíš hovoří o pekelném

Jméno věřících z obce Šumná u Znojma se obracím na přátele a dobrodince s prosbou o **dar na stavbu kostela Svatého Ducha na Šumné**. Začali jsme v říjnu, základy jsou již dokončeny a pomalu se pokračuje dál. Chybí už jen čtyři milióny korun. S Boží pomocí a s pomocí Vaší budeme pokračovat v tomto díle ke cti Ducha Svatého. Číslo účtu pro tento účel: 182356859/0300. Moc děkuji všem dobrodincům.
P. Marek Dunda z FATYMu Vranov nad Dyjí

ohni a věčném zavržení; k tomu se vztahuje mnoho jiných částí evangelia, ale bylo by příliš dlouhé je zde prepisovat.

Poslední úryvek evangelia, který jsme uváděli, neznámá, že Bůh chce, abychom si vyloupili oči a usekli ruce či nohy, ale abychom vyloupili a usekli pokušení, zlé náklonnosti, vášně a neřesti, které nás svádějí na cestu hříchu, a proto mohou být příčinou našeho věčného zavržení.

Ve Starém zákoně nacházíme texty, které, když je dnes čteme ve světle víry Církve, jí poskytují první záblesky Božího zjevení pravdy, které ona učí, jako například pravdy o existenci pekla. To je případ následujícího textu Izaiáše, který popisuje neštěstí těch, kteří nechtěli plnit Boží zákon: *„Hospodinova ruka se ukáže na jeho služebnících a hněv na jeho nepřátelích.“* (...) *Když vyjdou, spatří mrtvolu těch, kdo mi byli nevěrní, neboť jejich červ neumře, jejich oheň neuhasne, každému se budou hnusit“* (Iz 66,14.24).

A v knize Moudrosti Duch Svatý takto popisuje nařikání odsouzených, když uvidí spásu spravedlivých: *Tedy spravedlivý stane ve velké důvěře před těmi, kteří ho sužovali, jeho trápením jen pohrdali. Až to hříšníci uvidí, zneklidní hrozným strachem a budou bez sebe nad nenadálou spásou spravedlivého. Navzájem si řeknou plni výčitek a se vzdycháním v úzkosti duše: „To je ten, jemuž jsme se kdysi posmívali, stíhali ho svou pohanou. Jeho život jsme pokládali za bláznovství a jeho konec za bezectný. Jak byl připočítán k Božím synům, se svatými sdílí jejich osud!“*

„To my jsme zbloudili z cesty pravdy, světlo spravedlnosti nám nesvítilo a nezšlo nám slunce. Unavili jsme se na stezkách nepravosti a zhouby, procházeli jsme neschůdnými pouštěmi a nepoznali cestu Páně. Co nám prospěla zpupnost, jaký byl užitek

z bohatství a vychloubání? Přeshlo to všechno jak stín, jako prchavá zvěst, jako loď, která brázdí vlnici se vody: nelze nalézt stopu po její plavbě, ani ve vlnách cestu jejího kýlu. (...) Tak i my, sotva zrození, jsme zmizeli a nemohli ukázat ani znamení ctnosti, ba spíše nás pohltila naše nepravost.“

(...) Spravedliví však žijí navěky, jejich odměna je u Pána a Nejvyšší o ně pečuje. Proto obdrží velikolepé království a nádhernou korunu z ruky Pána, který je bude chránit pravicí a ramenem je zaštití. (...) Jako štít uchopí nepřemožitelnou svatost. (...) Tak nepravost zpusťší celou zemi a zločinnost vyvrátí trůny mocných (Mdr 5,1-23).

A mohli bychom pokračovat v prepisování úryvků z Písma svatého, v nichž Bůh mluví o existenci věčného života, šťastného či nešťastného podle toho, jak si to zasloužíme svými skutky. Nám, kteří máme víru, stačí slovo Boha, který to dosvědčuje, protože víme, že jeho slovo je pravda.

Ve Fatimě nám poslal své poselství jako další potvrzení těchto pravd, které nám právě připomínal, abychom se nenechali oklamat falešnými naukami nevěřících, kteří je popírají, a pobloudilými, kteří je překrucují. Proto nás poselství ubezpečuje, že peklo skutečně existuje a že do něho jdou duše ubohých hříšníků: *„Viděli jste peklo,“* (řeklo poselství ubohým pastýřkům z Aljustrelu) *„kam jdou duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, Bůh chce ustanovit ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže učiníte, co vám říkám, mnoho duší se spasí a dosáhne pokoje“* (Naše Paní, 13. červenec 1917).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Cestovní kancelář zaměřená na poutě do Medžugorje má nejlépejší termíny poutí

22. - 29. 12. 05 **Vánoční poutě**, 8 dnů, pouze 1680 Kč (rodinné prostředí, slavnostní oběd 25. 12., divadlo o narození Ježíška)
27. 12. - 3. 1. 06 **Silvestrovská poutě**, 8 dnů, 1980 Kč (radostný Silvestr)
13. 3. - 20. 3. 06 **Seminář pústu a modlitby**, 1680 Kč + asi 60 EUR (pobyť v Domus Pacis se stravou, přihlášky do 31. 12.)
14. 3. - 20. 3. 06 **Poutě se zjevením pro Mirjanu**, 1880 Kč + 22,5 EUR

Kněží a řeholníci cestují zdarma. Je zajištěno tlumočení i večerních bohoslužeb. Ubytování do 600 m od kostela.

Přihlášky na uvedené adrese, nebo tel.: 222324617, fax: 222321294, e-mail: cestovka@verite.cz

Dominikánský klášter v Olomouci srdečně zve na cyklus přednášek **NEPRÁVEM OPOMÍJENÍ LITERÁTI**, který přednese **PhDr. Tomáš Mazáč**. Úvodní přednáška: **JAN ZAHRADNÍČEK, BÁSNÍK, PUBLICISTA, PŘEKLADATEL** proběhne v úterý 13. prosince 2005 v přednáškovém sále kláštera (vchod ze Slovenské ul. 14) vždy od 19.30 hod. Ukázky z díla Jana Zahradníčka přednese Bc. Eva Tkadlecová.

Již tradiční vánoční **výstava výtvarných děl klientů z denního stacionáře Effeta**, oddělení denního pobytu a pracovní terapie se koná od 1. 12. - 12. 12. 2005 v Červeném domečku, Valtická 23 - Vinohrady, Brno. Výstava bude otevřena pondělí až čtvrtek 8.00-18.00 hod., v pátek 8.00 - 17.00 hod. Výrobky klientů bude možno zakoupit po skončení výstavy. Výtvarná díla vytvořili klienti stacionáře spolu s asistenty v hodinách pracovní terapie, při kterých klienti rozvíjí svůj znalostní a dovednostní potenciál. Effeta je denním stacionářem pro lidi s mentálním postižením a autismem. Veškeré informace o Oblastní charitě Brno naleznete na www.charitabrno.cz.

Kontakt: Michaela Cyprová, asistent PR a dobrovolnictví, Žižkova 3, 602 00 Brno, tel.: 545 210 672, mob.: 604 243 104, e-mail: michaela.cyprova@caritas.cz.

V obecním vlastivědném muzeu ve Švábenicích u Vyškova je od 11. prosince 2005 do 12. března 2006 každou neděli otevřena velká ojedinělá výstava s názvem **Nemovitě kulturní památky všech obcí vyškovského okresu**. Shlédnete nepřehledné množství všech památek od církevní architektury přes zámky, tvrze, mlýny, erby, kašny, sochy, parky, prostě vše, co tento malebný vyškovský okres může nabídnout. Zároveň je v otevřena v muzeu stálá expozice minerálů a sportovních exponátů. Otevřeno je vždy v neděli od 14 do 17 hodin a též v pondělí 26. 12. 2005 (2. svátek vánoční). Vstupné dobrovolné. Všichni jste srdečně zváni.

Charita Svaté rodiny Luhačovice vás letos opět srdečně zve na **BAZÁREK VÁNOČNÍHO CUKROVÍ**, který je pořádán v rámci Adventní neděle s charitou, dne 18. prosince 2005 v 9.00 a v 11.30 hod. po mších svatých a po celé odpoledne v předsálí kostela Svaté Rodiny v Luhačovicích. Pokud máte zájem a chuť, můžete také v letošním roce přispět do tohoto bazárku vlastním vánočním cukrovím a pečivem. Kdo chce, může přispět za cukroví finančním darem. Sběr vašich výrobků bude probíhat v sobotu 17. prosince 2005 od 9 do 13 hod. v „Obchůdku u kostela“. Sběrka bude využita na činnost Charity Luhačovice. Srdečně zveme širokou veřejnost!

Regina Bittová, koordinátorka dobrovolníků, tel.: 577 132 355, 736 207 527

Nově otevřený **Hospic sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích** (nestátní nezikovské zdravotnické zařízení) přijímá nevléčitelně nemocné pacienty k hospitalizaci. Klientovi garantujeme, že nebude trpět nesnesitelnou bolestí, vždy zůstane zachována jeho lidská důstojnost a v posledních chvílích nezůstane osamocen, křesťanský přístup k nemocnému. Adresa: Neumannova 144, 383 01 Prachatice, tel.: 388 311 726, socialni@hospicpt.cz; internet: www.hospicpt.cz. Č. ú. 171157619/0600.

Liturgická čtení

Neděle 11. 12. - 3. neděle adventní

1. čt.: Iz 61,1-2a.10-11
Lk 1,46-48a.48b-50.53-54
Odp.: Iz 61,10b (*Můj duch jása v mém Bohu!*)
2. čt.: 1 Sol 5,16-24
Ev.: Jan 1,6-8.19-28
Slovo na den: *Přišel jako svědek.*

Pondělí 12. 12. - nez. pam. P. Marie Gualupské

1. čt.: Nm 24,2-7.15-17a
Ž 25(24),4-5ab.6+7bc.8-9
Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)
Ev.: Mt 21,23-27
Slovo na den: *Z nebe, či od lidí?*

Úterý 13. 12. - památka sv. Lucie

1. čt.: Sof 3,1-2.9-13
Ž 34(33),2-3.6-7.17-18.19+23
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)
Ev.: Mt 21,28-32
Slovo na den: *Nechce se mi.*

Středa 14. 12. - památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Iz 45,6b-8.18.21b-25
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: Iz 45,8 (*Rosu dejte, nebesa, shůry, právo ať se vyleje z oblak!*)
Ev.: Lk 7,19-23
Slovo na den: *Zvěstujte, co jste viděli a slyšeli.*

Čtvrtek 15. 12. - ferie

1. čt.: Iz 54,1-10
Ž 30(29),2+4.5-6.11-12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
Ev.: Lk 7,24-30
Slovo na den: *Na poušť.*

Pátek 16. 12. - ferie

1. čt.: Iz 56,1-3a.6-8
Ž 67(66),2-3.5.7-8
Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!*)
Ev.: Jan 5,33-36
Slovo na den: *Jan byl lampa.*

Sobota 17. 12. - ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8-10
Ž 72(71),1-2.3-4ab.7-8.17
Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvete spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
Ev.: Mt 1,1-17
Slovo na den: *Ježíš.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 12.	PO 12. 12.	ÚT 13. 12.	ST 14. 12.	ČT 15. 12.	PÁ 16. 12.	SO 17. 12.
Antifona	42	42	1708	1734	42	42	122
Žalm	786	786	786	783	786	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	42	42	1709	1734	42	42	122
Antifony	93	1046	1062	1076	1092	1107	126
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	94	98	1710	1735	108	111	126
Antifona k Zach. kantiku	94	98	1614	1735	108	111	126
Prosby	94	98	1711	1724	108	111	126
Záv. modlitba	95	99	1614	1615	109	112	127
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	43	43	43	43	43	123
Antifony	44	44	44	44	44	44	124
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	95	99	102	106	109	112	127
Záv. modlitba	95	99	102	105	109	112	127
Nešpory:							
Hymnus	41	41	41	1714	1736	41	121
Antifony	92	96	1056	1071	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	92	96	100	1717	1737	110	113
Ant. ke kant. P. M.	93	97	100	1614	1737	110	113
Prosby	93	97	100	1718	1731	110	114
Záv. modlitba	95	95	99	1614	1615	109	112
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKA

PŘÍBĚHY S ÚSMĚVEM I SLZOU V OKU

Martin Tarzicius Motyčka

Citlivě rozvíjené příběhy, podané pohádkovým jazykem, si najdou cestu ke každému otevřenému srdci, kterému je radostí nacházet pravdu. Děj sevřený do malého prostoru je spádový, pointa často překvapivá, umožňující domýšlet závěry v mnoha rovinách. Tento nevšední literární debut mladého autora může sloužit jako pomůcka pro učitele, katechety i pro rodiče. Kniha s inspirativními ilustracemi P. Stanislava Weigla má dárkový charakter, je vhodná pro čtenáře každého věku.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 86 stran, 114 Kč

znovu uvědomovalo, že mladí jsou jeho nedílnou součástí. O tom všem a ještě dalších aspektech mimořádného vztahu Svatého otce k mladým lidem svědčí slova, která on sám adresoval mládeži celého světa a která jsou zachycena v této knize. Toto druhé, rozšířené vydání obsahuje také promluvy a poselství Jana Pavla II. mládeži od roku 2001 až do jeho smrti. Vyšlo s církevním schválením.

Paulinky, brož., 240x165 mm, 304 stran, 250 Kč

CHUDÁ ŽENA

Léon Bloy

Román vyšel poprvé česky již 11 let po jeho dokončení v roce 1908, ve vlastním překladu jej vydal Josef Florian. Svému mistru a duchovnímu vůdci Léonu Bloyovi tak splatil 8 let starý dluh: tehdy ho právě četba Chudé ženy přiměla k radikální změně životních postojů, která vedla ke vzniku dnes již legendárního nakladatelského podniku Dobré dílo. Moderní překlad Chudé ženy pořídil pak v roce 1970 spisovatel a překladatel Josef Heyduk. Právě jeho text použilo Karmelitánské nakladatelství pro své vydání.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 304 stran, 279 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KATOLICKÝ KATECHISMUS ŽIVOT Z VÍRY

Zpracoval Oldřich Med

Dotisk šestého vydání populárního stručného katechismu, který je pro svou srozumitelnou formu velmi vhodnou pomůckou především pro kněze a katechety, kteří pracují s mládeží a snoubenci. Vyšlo s církevním schválením.

Jan Macek a Pavel Kusala, brož., A5, 208 stran, 69 Kč

KRISTUS VÁS MILUJE

Jan Pavel II.

Díky Svatému otci Janu Pavlu II. mohli mladí lidé z celého světa zažít, že jsou milováni církví, a celé společenství církve si

JAK CHODIL KRISTUS PÁN SE SVATÝM PETREM PO SVĚTĚ

Vladislav Stanovský - Ilustrace František Skála

Soubor lidových legend o putování Krista a sv. Petra, který se snaží zachytit všechny dostupné materiály z české oblasti. Krásný dárek je vhodný především pro děti, ale potěší i odrostlejší čtenáře.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 240x165 mm, 112 stran, 189 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.